Midnattsropet

Nr 7-8 • 1986 • Årg. 27 • MARANATA — Du vår Herre kom! • Pris 8:-

En FRAMTID och ett HOPP

LÄS I DETTA NR:

Gäster på sommarkonferensen:
FRÅN MISSIONSFÄLTET I GUATEMALA *Sid. 2-3*

Ledare:
EN DOLD KRISTEN HÖGER *Sid. 4-5*

Rune Åsblom, grönlandsmissionär:
– DE TRODDE JAG VAR EN SPION *Sid. 6-7*

SOMMARKONFERENSEN I LATORP *Sid. 16-19*

Arne Imsen reser till Syd-Afrika:
– JAG VILL PROTESTERA! *Sid.22-23*

EMILIO CANEBÃN:

—Jag blev kidnappad av gerillan

EMILIO CANEBÃN arbetar i utkanten av städerna – han är i stor utsträckning verksam uppe i bergen där han arbetar bland mycket fattiga människor.
– Herren kallade mig för 30 år sedan till tjänst och jag har upplevt olika perioder.
Här berättar han om en period som var särskilt hård och prövande.

Under fem år var jag pastor i en fattig provins i Guatemala. Det var under militärregeringens tid i landet och församlingarna i provinsen var utsatta för svår förföljelse.

— Vi fick anonyma brev där det sades att alla pastorer skulle dödas. Och det var många som blev dödade. Jag var med om att begrava 30 pastorer under den här perioden. Vi bad tillsammans med deras familjer och försökte hjälpa dem i deras svåra situation.

— I en kyrka ställde gerillan upp alla männen och sköt ner dem. Kvar blev deras familjer och församlingen kom att bestå av endast kvinnor och barn.

— En gång blev jag också kidnappad av gerillan. De ville att jag skulle samarbeta med dem.

Egentligen var det så att både armén och gerillan försökte få de kristna att samarbeta. De kristna ville inte vara med på någon av sidorna — de predikade evangelium och höll sig utanför det politiska skeendet.

— En gång var det några poliser som tog mig till ett berg. De anklagade mig för att vara med i gerillan. Den gången var jag övertygad om att de skulle döda mig — ingen som de hämtat på det sättet hade kommit tillbaka. Men genom Guds speciella nåd gjorde de mig ingenting utan körde mig tillbaka till stan sedan de förhört mig.

— Hemma fann jag min fru i bön — hon var säker på att hon aldrig skulle få se mig mer. Hon blev glad över att Gud bevarat mig och tillsammans grät vi och prisa-

Emilio tolkas av Agneta Orellana.

ONSFÄLTET I GUATEMALA

Bland de utländska gästerna i Maranatafolkets sommarkonferens märktes särskilt två predikande bröder från Guatemala. Vår gemenskap med dem växte sig djup under de allt för få dagarna i Latorp. Att de fick komma till konferensen verkade för dem vara lite overkligt.

— Att vi bland 8000 evangelister i Amsterdam och 180 från vårt eget land fick förmånen att resa till Sverige och möta Maranatafolket, ser vi som Guds speciella ledning och omsorg.

Per-Arne och Christina Imsen som var i Amsterdam tog med sig bröderna till sommarkonferensen i Latorp. Här följer ett sammandrag av deras vittnesbörd i konferensen.

ARTURO LOPEZ:

— Jag fann svaret hos Maranatafolket

JOSÉ ARTURO LOPEZ arbetar i huvudstaden i Guatemala. Han har fem församlingar och ansvarar för ett stort arbete. De hårda påfrestningarna i arbetet, fattigdomen och osäkerheten hade gjort att Arturo hade gått och känt sig trött. Han kom till konferensen i Amsterdam och sökte där ett svar från Gud.

Det var ett beslut han var tvungen att fatta inom den närmaste tiden. Men Arturo fann inget svar förrän han kom till maranatafolkets sommarkonferens i Latorp. Där fick han inspiration och uppmuntran att fortsätta sitt arbete.

— Gud hade talat till mig genom en profetia att han skulle föra mig till ett avlägset land. Jag tror att det är Guds plan att jag har kommit hit till er här. Guds röst har nu bekräftats för mig här.

— I Amsterdam trodde jag att Gud skulle svara mig. Men jag fann inget svar och hade jag inte kommit hit och träffat er syskon hade jag kanske inom en vecka lämnat Guatemala och rest till USA.

— Jag måste fatta ett beslut. Det var så att jag hade fått ett erbjudande från USA om ett bra arbete. Jag skulle få 500 dollar i veckan, hus och bil. Jag hade ju ansvar för min familj — jag har fem barn och jag tyckte att jag borde tänka på dem och ge dem lite bättre villkor än de kan få i Guatemala.

— Det är svårt i Guatemala. Man säger att det är lugnt där, men då har man inte varit ute på landsbygden och blivit utsatt för angrepp eller rån.

— Fortfarande kan det hända att bilen omringas av beväpnade män — det är inte så länge sedan vi var med om det. Vi vet att ibland skjuter de först och frågar sen. Det är ting som vi måste leva med, osäkerheten och rädslan att det kan hända oss nästa gång.

— Landet är väldigt fattigt och det finns många föräldralösa barn. Det är svåra förhållanden att arbeta i.

— Visserligen finns det i de större städerna kyrkor som verkar tävla om vem som har de finaste kyrkorna, men det är helt andra förhållanden ute på landsbygden där vi har mycket av vårt arbete.

— Jag funderade mycket över hur jag skulle göra med erbjudandet jag fått från USA. Jag hade bett Gud om ett svar och här har jag fått det. Nu kommer jag med nytt mod att återvända till Guatemala och fortsätta arbeta för Herren.

— Det vi har sett här har gjort att jag vill fortsätta och vi tror att också vi i våra församlingar i Guatemala borde ha kommuniteter av det slag vi sett här. Då skulle vi kunna ta hand om änkorna och barnen på ett annat sätt.

— Det kanske inte blir så stort till att börja med och inte heller särskilt lätt, men vi vill gå den här vägen som vi sett här.

— Jag är så tacksam att Gud lät mig komma hit. Bland 8 000 evangelister från hela världen och 180 bara från vårt land var det vi som fick förmånen att komma hit och lära känna er syskon. Jag är så tacksam till Gud över vad jag har upplevt här.

de Herren för hans nåd emot oss.

— Gerillan lämnade mycket fattigdom efter sig och många döda. Vi har ju ibland hört om hur bra det är i Guatemala. Men myntet har två sidor. Det är ett mycket fattigt och förtryckt land.

— Det kanske inte är svårt att vara pastor i städerna, men i bergen där vi arbetar är det annorlunda. Det är regnigt och kallt, mycket sjukdomar och dålig ekonomi. Det är inte bara evangelium människorna behöver utan också bröd. Ibland känner vi oss så begränsade, men vi vill hjälpa där vi kan.

— Till och med språket kan bland vissa grupper vara obekant. Det finns många olika dialekter, särskilt bland indianerna uppe i bergen.

— Att vara missionär i Guatemala betyder att gå till bergen med evangelium och på det sättet visa Guds kärlek till människorna.

— Bed för oss i Guatemala och det arbete vi är inne i.

Mytbildningen kring en dold kristen höger

Arne Imsen

Hör och häpna! Impulsen till Dagens Nyheters detaljgranskning och kartläggning av de dolda högerkrafterna med religiösa förtecken är purung och klev nervpirrande och pockande fram ur sin science-fiction-tillvaro parallellt med polisutredningen av det bestialiska mordet på landets statsminister. Slagsidan i rapporteringen var därför med från början.

NYSS HEMKOMMEN från en halvårslång vistelse i Centralamerika har jag med både förvåning och behållning läst och begrundat Dagens Nyheters artikelserie om den dolda kristna högern i detta inmutade välfärdsrike. Jag tackar för de informationer den uppenbarligen avsåg att förmedla och noterar med tillfredsställelse de uppslag och idéer den onekligen har givit upphov till. Men *det* erkännandet innebär definitivt inte att jag finner något skäl att bejaka de synpunkter och påståenden som bygger upp den i och för sig intressanta serien. De konspirationsteorier, generaliserande överdrifter och halsbrytande spekulationer, som belastar texten är naiva så det stör, men jag sväljer detta nonsens som fantasieggande effektsökeri utan alltför stort förtret för det angelägna uppdraget att avslöja infiltrationstaktiken hos förklädda förkunnare och företeelser med kristen kostymering i mörkblått. Metoden är beprövad. Varje åsikts- och religionsförföljelse initieras vanligtvis med presentation av ädla syften och oantastbara alibin. Dagens Nyheter behärskar tekniken och psykologin mästerligt sedan årtionden tillbaka.

Tidningens påstående att den som skriver dessa rader skulle ha stört en presskonferens som UD arrangerade för utlandsjournalister i Sverige, får man verkligen hoppas inte är en typisk faktaredovisning för hela artikelserien, ty då blir den inte enbart betänklig, utan direkt felaktig och vilseledande eftersom det är en fysisk omöjlighet.

"...sanningslöst påhitt för att golva det högerspöke, som under artikelseriens framväxt förmodligen manades fram ur skrymslen i den negativt fixerade skribentens egen fantasi".

Midnattsropets ansvarige utgivare har nämligen aldrig bevistat någon sådan presskonferens, varför alla påståenden om högljudda störningar från "Maranatas ledare" är sanningslöst påhitt för att golva det högerspöke, som under artikelseriens framväxt förmodligen manades fram ur skrymslen i den negativt fixerade skribentens egen fantasi. Olycksfall i arbetet? Knappast! Nonchalans och illvilja i utspädd blandning? Troligen!

Nu har denne drake fått vittring på något så "reaktionärt" som parakyrkliga organisationer, mer eller mindre utanför etablissemanget. Dessa överdramatiserade modefenomen med publik attraktionskraft är emellertid inte en samtida uppfinning under ett kaotiskt 80-tal, utan hör hemma i en lång och historiskt betingad process, vars orsaker måste sökas i den etablerade kristenheten och det övriga sekulariserade samhället med dess avhumaniserade kulturmiljö och andefattiga statsdirigerade kyrkoliv.

Men hör och häpna, *impulsen* till granskningen och kartläggningen av de dolda högerkrafterna med religiösa förtecken är däremot purung och klev pockande fram ur sin science fiction-tillvaro med polisutredningen av det bestialiska mordet på landets statsminister. Därmed är vanliga pressetiska spärrar ointressanta och lätta att forcera med hämningslösa spekulationer och påhopp utan "god publicistisk" respekt för fakta i det drama spalternas egen dynamik tar hand om och utvecklar till förströelse eller förargelse för en manipulerad läsekrets.

DAGENS NYHETER fick som sig bör kolle-

Midnattsropet

Box 344, 101 24 Stockholm. Tel. 08/235 230.

Utkommer med 12 nr om året.
Ansvarig utgivare: Finn-Arne Imsen.
Midnattsropets postgironr: 48 64 65-8.
Prenumerationspriset är: helår 60:-, halvår 32:-. Till Finland, Norge o. Danmark är priset detsamma som i Sverige.
Tidningen tillämpar "rullande abonnemang" dvs prenumerationen gäller tills uppsägning sker.

Meddelanden om adressändring måste göras senast tre veckor innan den skall träda i kraft och kan ske genom skriftligt meddelande till tidningens expedition eller på postens adressförändringsblankett.
Redaktionen tar med tacksamhet emot bidrag: vittnesbörd, rapporter om Guds verk etc.
Tryck: Pilgrims-Tryck, Bromma 1986

gial draghjälp av åsiktsfränden Aftonbladet. Ledarsidan applåderar entusiastiskt artikelserien, som får betyget: "förtjänstfull". Jubelfanfaren växlar mellan mästrande tongångar och varningssignaler. Alla läxas nämligen upp för sina bidrag till att en "utomordentligt dålig publicitet" lyckats skada den retuscherade bilden av vårt fosterland på ett oroväckande sätt internationellt.

Utländska tidningskorrespondenter i Stockholm, högerinriktade kretsar, extrema opinioner, en handfull inflytelserika opinionsbildare, reducerade seriösa politiker och mer eller mindre omdömeslösa redaktioner för genomslagskraftiga massmedier har alla på ett eller annat sätt hjälpts åt att förvanska den med godkänd design auktoriserade bilden av Sverige i utlandet.

Nu rycker Aftonbladet ut och påvisar dessutom att sådana "opinioner, som försökte vrida den allt mer förvanskade bilden av Sverige tillrätta", lyckades inte göra sig hörda i det snabba händelseförloppet, varför sansade och vederhäftiga opinioner fick finna sig i den tilldelade rollen såsom passiva åskådare under "den massmediala bataljen" då opinionernas syften skenade.

Ledarskribenten lyfter med förtrytelse pekfingret åt *svenska* "genomslagskraftiga massmedier" och räcker hånfullt lång näsa åt de *utländska* för sättet att hantera och "följa upp något som *föreföll* (kurs. av mig) att vara myndighetsövergrepp mot försvarslösa enskilda". Kan cynismen hitta någon mer undanglidande formulering för människoförakt och förstockelse?

I en makalös slutkläm tar skribenten i så kraftigt, så analysen får nerver med förtörnelse och grämelse över upptäckten av det dåliga sällskapets skadliga inflytande på de annars så distansmedvetna massmedierna. "Så blev den självständiga och undersökande journalistiken försummad och medierna gjordes av brist på eftertanke till hantlangare åt opinioner och strävanden de absolut inte har någon ambition att tjäna". Detta bedårande fragment speglar väl

"När blev det rutin att jaga mördare bland kristna grupper?"

en verklighet, som brukar kallas projektion. Det finns nämligen ingen ledarskribent i detta land värd namnet, som kan vara så okunnig om de konkreta missförhållanden, vars egen inneboende dynamik tvingade fram en offentlig uppmärksamhet, som nått långt utöver vårt lands gränser, så, att *det* kontot får krediteras dessa slugt uttänkta fabler, hedrade med ledarplats i en av landets största dagstidningar.

En indiskretion är fullt berättigad nämligen, om det möjligen kan vara så, att det är egna försummelser och tanklösheter framtvingade av tvivelaktiga opinioner i närmiljön som talar genom en självspeglande ledare, där tokstollar — lite konstiga udda figurer här och där — är excentriska huvudaktörer.

Helt skrupellöst saluförs en story, som suspenderat sanning och heder till förmån för en nyttomoral, där elementära pressetiska normer ställts på huvudet och alla kända och tillgängliga fakta vänts upp och ner.

Lustigheter såsom "brister i städningen eller lätt bohemeri" förmår inte förlöjliga bort de många tragedier som satte lavinen i rörelse.

"ÅTMINSTONE DELAR AV regeringen oroades", över denna "utomordentligt dåliga publicitet", koketterades det med blicken inställsamt vänd mot maktens Mecka i

"De kristna utpekades en gång som Roms pyromaner."

spalterna som om dessa "delar av regeringen" inte hade annat att oroa sig över än den förvanskade bilden av Sverige utomlands. Förslagsvis över de många drabbade medborgare, som ännu denna dag med hela tyngden av sina egna upplevelser samstämmigt bekräftar vad inga "opinioner, som försökte vrida den allt mer förvanskade bilden av Sverige tillrätta", med några massmediala illusionsnummer kan trolla så, att de får förtvivlade och desperata misshandlade medborgares krisåtgärder, att se ut som en politisk uppmarsch av högerkrafter "nära nog fanatiskt styrd" av "en handfull inflytelserika opinionsbildare". Armodet i detta försök till argumentering är näst intill totalt, och det är fullt begripligt att det känns befriande att kunna luta sig emot två mycket större och mäktigare stater i Europa, vars statistik på tvångsomhändertagna barn påstås överlägset toppa Sveriges. Nödläget motiverar väl det besynnerliga urvalet. Det finns ju grannländer på närmre håll mer tillgängliga för jämförelser och troligen trovärdigare. Förmodligen skulle en sådan detaljgranskning väcka en och annan eftertanke hos proffs med tvångsomhändertagande som specialitet.

Men om det nu verkligen finns stormakter i Mellaneuropa som innehar rekordet på det aktuella området, så är det ju ingenting annat än ytterst beklagligt och helt utan någon orsak att åberopa såsom försvar. Det är väl ändå en falsk och klen tröst för oss, att det finns andra folk i Europa, vars myndigheter behandlar barnen ännu sämre eller åtminstone lika dåligt som våra egna gör.

För Aftonbladet är det tydligen viktigare att retuschera den ack, så smutskastade bilden av Sverige, än att sätta stopp för de många maktmissbruk staten initierar genom metoder det är svårt att hitta andra begrepp för än legaliserad kidnappning och barnarov. Men hur skulle fjäsket kunna medge koordinationen i sådana paradoxer?

På kultursidan excellererades temat "Varning för dogmatik", vars smalfeta rubrik fyndigt formulerade apostroferade gruppers potentiella samhällsfara genom deras omedgörliga fanatism med ideologisk fixering.

Ur journalerna inom Aftonbladets evolutionistiska horisonter förväntas vare sig vänlig eller objektiv behandling av fundamentalistisk väckelsekristendom. Och ändock så studsar man till vid anblicken av en ny gam, som häckar på dess kultursida. En asfågel som i det förändrade kulturklimatet just nu funnit den rätta tidpunkten, att flyga fram över landet med grova anklagelser *mot* och ett hotfullt ultimatum *till* gammalkristna och deras förment förstelnade skapelsetro. Den högerextremistiska kreationismen från anno dazumal med global expansion utgör, sägs det, en latent fara för "en konfrontation mellan den moderna världsbilden, byggd på ekologiska kunskaper, och den dogmatiskt kristna". Myndigt konstateras det att utgången bara kan bli en, nämligen den "att Jesus blir satt på plats" tillsammans med "de bibliska budorden, som den kristna propagandaapparaten basunerar ut", möjligen i sällskap *med* och *på samma rad* som Darwin.

Av texten är det svårt att dra några slutsatser om vad denna nivellering kommer att få för betydelse först och främst för de direkt drabbade, den övriga mänskligheten i allmänhet, och den kristendom som "är på

"Det med modern 'ridderlighet' korstågsdrabbade Sydafrika..."

väg ut i en blind högerextremism" i synnerhet.

Skribenten erbjuder dock ett "intelligent" och progressivt alternativ till den förlegade skapelsetrons teologiska mixtur av myter, legender, vedergällnings- och hämndföreställningar samt apokalyptiskt tillyxade undergångsteorier för politiska syften. Den "mot vetenskapen, konsten och kulturen" öppna och på "ekologiska kunskaper" byggda mjukreligionen, kan med ett helt nytt religionsbegrepp placera Jesus "in i raden av visa och modiga människor som gett oss tankar och handlingar att bygga vidare på". Möjligheterna för en sådan positiv utveckling är emellertid minimala av orsaker, vilka bäst kan utläsas av protestanternas hets och fanatism på Nordirland och den svenska polisens koncentrerade intresse för kristna grupper i spaningsarbetet efter statsministermordet i Stockholm. Dessa med varandra i tid sammanfallande förlösta aggressioner har med sina reaktionära laddningar sitt genetiska och historiska ursprung i fascismens sköte. Det påvisade sammanträffandet av bloddrypande brutalitet är olika fragment som tillhör en och samma bild och inte slumpartade händelser får vi veta av denna münchenhausare.

Avskrädeshögarnas renhållningshjon med instinkter att sanera tron, kulten och undervisningen samt rena dem från allt fundamentalistiskt avfall vill ingenting annat

forts. sid. 26

Rune Åsblom, grönlandsmissionär:

— De trodde jag

Rune Åsblom tillsammans med svenskättlingar på Grönland.

Rune Åsblom har i många år verkat som missionär på Grönland.

Under sommarkonferensen i Latorp berättade han om sitt arbete och vi förmedlar här hans vittnesbörd vidare till MR:s läsare.

Rune Åsblom är missionär på Grönland där han verkat sedan 1952. Han började - först ett arbete på Island där han var evangelist och kolportör, men Gud kallade honom vidare till Grönland. Trots att dörrarna var stängda när Gud först talade om det, fick han ändå uppleva hur Gud öppnade vägen och ledde honom in i det arbete där han nu varit i många år.

— Som så många andra tillhörde jag dem som tyckte att jag hade ju inga gåvor - eller möjligheter att tjäna Gud. Det är ju en alldeles felaktig inställning för vi har allesammans en uppgift för Gud och om vi bara är öppna för honom så visar han oss vår tjänst.

— Men till att börja med tyckte jag att jag inte hade någon uppgift. Jag var väldigt tillbakadragen och kunde inte sjunga och tala. Men jag bad att Herren skulle lösa mig från min försagdhet och det gjorde han och jag kom in i den uppgift som Gud tillägnat mig.

— Det var under tiden på Island som Gud började tala till mig att han skulle öppna Grönland och att han på ett märkligt sätt skulle föra mig dit.

— När jag talade om det för bröderna tyckte de att det lät underligt för Grönland var stängt för frikyrklig mission, det var bara lutherska kyrkan som fick verka där. De ville inte ha några frikyrkliga där, det hade myndigheterna sagt.

— Men nu skall jag berätta om hur jag kom dit. Först blev det en ändring i lagen som gjorde att det skulle gälla samma förhållande på Grönland som i Danmark dit Grönland hör. Då tänkte jag — att nu håller Gud på att ordna något för mig.

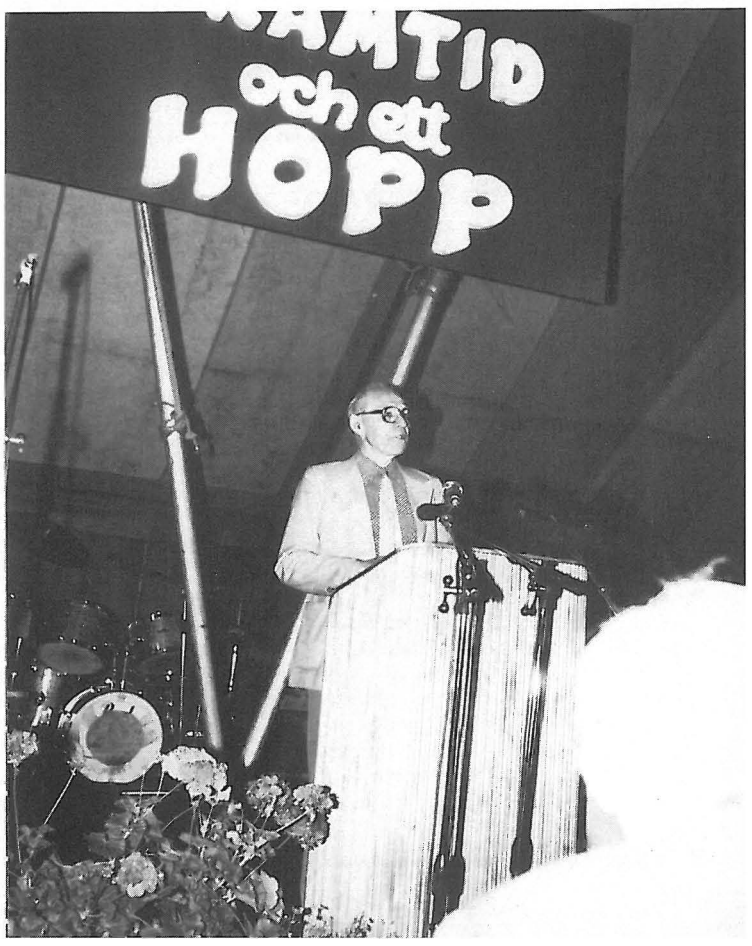
— På den tiden var det inte lika enkelt att ta sig från Island till Grönland, men på underliga vägar fick jag resa med ett plan som blivit fördröjt. Det var på väg till Amerika över Grönland men hade fått motorfel och nu stod planet för att repareras i Reykjavik.

— Jag fick faktiskt åka gratis med planet, när det redan dagen därpå var lagat och kunde fortsätta. På det sättet kom jag till Grönland och det var Gud som hade ordnat och förberett vägen för mig.

— När jag kom fram till Grönland kom jag i kontakt med en grönlänning som varit fyra år i Danmark och talade danska. Han hade en motorbåt och tog mig med den över fjorden där jag kunde slå upp mitt tält — jag hade sovsäck, tält och gasolkök så jag kunde reda mig själv.

— Under resan fick jag vittna för honom om frälsningens väg. Den mannen dog för ett par år sedan — över 80 år gammal — men han hade funnit tro på Jesus.

— Jag hade ingen aning om vad jag skulle möta vid an-

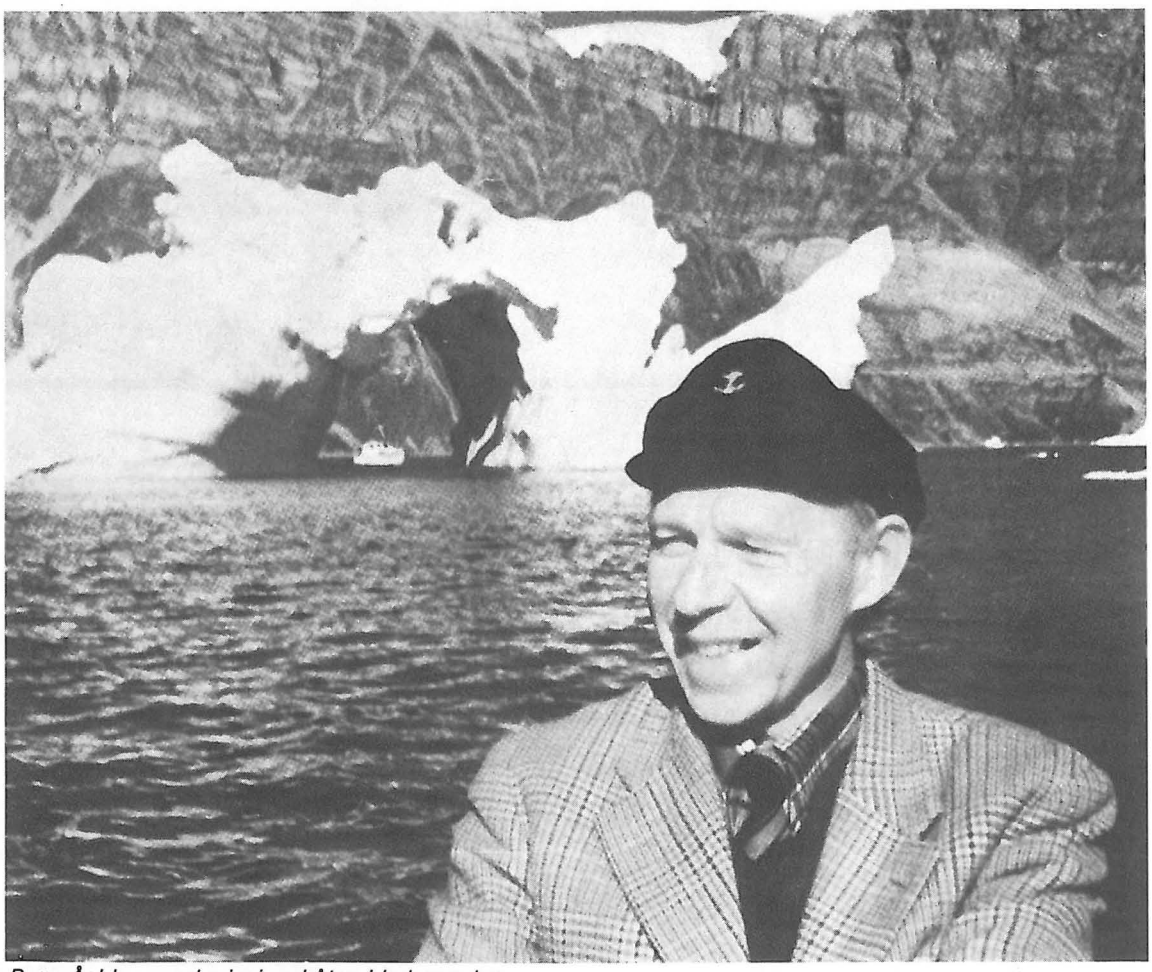

var en spion...

komsten till byn där jag såg de små, små grönländska husen ligga vid fjordkanten.
— Jag stannade där på platsen och bodde i tält ett dygn innan jag reste vidare till en annan plats där jag slog upp mitt tält invid en sjö. Så gick jag till berget för att plocka blåbär — eller kråkbär eller vad det var... Jag får väl ta det lite stillsamt nu tänkte jag.

Spionmisstänkt

— Men grönlänningarna var misstänksamma och undrade vad det var för en underlig typ som gick där på berget. De trodde att jag var spion och sände över meddelanden till kommunistländerna — det fick jag reda på senare...
— Men jag måste ju ha några möten, tänkte jag och gick runt och frågade om det fanns någon tolk. Det verkade inte vara stora utsikter till det och jag började med att se mig om efter någon annanstans att bo än i tältet där jag bott i flera veckor.
— Till sist fick jag tag i ett rum som jag fick hyra för 30 kr i månaden. Jag hade inte en aning om var jag skulle få pengar ifrån, men jag hade ett par saker som jag kunde sälja, tänkte jag.
— Och när nu Gud så märkligt öppnat vägen för mig att jag komma till Grönland så skulle han säkert hjälpa mig i fortsättningen också.
— Hur det var ordnade det sig med tolk. Men jag fick skriva ner mitt vittnesbörd på svenska och tolken skrev ner mening för mening på grönländska och vi gick igenom hela vittnesbördet före mötet.
— Så hyrde vi församlingshuset och annonserade mötet. Det kom ett par hundra människor för att lyssna. Jag var ju ingen sångare så det blev lite problematiskt med sången, men det fanns en man där som tog upp sångerna och vi sjöng så gott vi kunde.

Rune Åsblom med missionsbåten i bakgrunden.

— Sen läste jag upp mitt vittnesbörd på svenska och tolken läste upp det på grönländska. På så sätt kom jag igenom mitt första möte.
— Men på väggen hängde ett plakat och jag blev intresserad av vad det stod där. Jo, berättade man för mig, det var prästen som varnade för en villolärare som kommit till trakten. Prästen uppmanade människorna att inte lyssna till honom. Samtidigt citerades bibelordet där det står att i den sista tiden skall falska profeter uppstå och de skall förvilla många.
— Men det väckte i alla fall uppmärksamhet att det skulle komma en man och tala och många kom för att lyssna till mig. Jag bad till Gud att de skulle förstå att jag inte var någon villolärare.
— Jag hade ett NT översatt till grönländska och tänkte att jag måste läsa mycket ur det för dem. Jag läste om hur Jesus verkade, om hur syndare kom till Jesus och hur han tog emot dem och förlät dem deras synder. Så citerade jag Hebr. 13:8 där det står att Jesus Kristus är densamme igår, idag, så ock i evighet.
— Människorna tittade på varandra och undrade — prästen hade ju sagt att jag var en villolärare. Hur som helst blev det en tankeställare för dem och nästa möte kom det ännu fler människor och några begärde förbön. Prästen brukade säga att de inte kunde uppleva det som bibeln talade om. Men var man döpt och konfirmerad kom man till himmelen, det var hans försäkran.
— Jag fortsatte att citera Guds ord och läste om de olika synderna som är uppräknade i Kor. 6:9-11.
— Så sa jag: Jag vill ställa en fråga till er och så vill jag att ni dryftar den när ni kommer hem, diskuterar den på arbetsplatserna, för den är väldigt viktig.
— Jag känner ju inte er och vet inte hur ni lever, för jag är helt främmande för er och vet inte hur det är ställt i era hjärtan. Men här i bibeln står det vilka olika slags synder människor gör och om de lever kvar i synden kan de inte komma till himlen — det står klart och tydligt. Om du skulle dö helt plötsligt, skulle din själ då komma till himlen eller till helvetet? frågade jag.
— Jag såg att de reagerade. Prästen hade ju sagt att de skulle komma till himlen — det sa han på varje begrav-

forts. sid. 29

Att TILLBED

Predikan: **AUGUSTO ERICSSON**

— Att bli tillbedjare i ande och sanning är en process och tar tid att lära sig.

— Tro på Gud är att överlämna sig helt till honom. Här och nu och sedan för evigt i himlen.

Augusto Ericsson Buenos Aires, besökte maranata-församlingen i Stockholm för en tid sedan.

MR förmedlar här hans predikan i Brosalen också till tidningens läsare.

Herren är här och det är det viktigaste. Han är i centrum, inte bara i det här mötet, han är i centrum för allt skapat. Han är våra livs skapare. Han vill vara centrum i våra familjer och centrum för vår kärlek. När Gud har rätt plats i våra liv då blir allt så annorlunda, allting går bra. Men det betyder inte att det inte finns problem eller att vi inte kan få svårigheter, men det är Herren som styr allt och bevarar friden i våra hjärtan.

Det är något vi behöver lära oss ordentligt, eller om vi kan det så behöver vi påminnas om det många gånger. Gud förväntar sig tillbedjan av oss. Vi sjunger och ber till Herren. Vi ber om många saker och ofta glömmer vi att tacka för det han gett oss. Jag vet inte om vi riktigt vet vad det innebär att tillbedja Gud. Vi har nog en aning om det och en del har mera erfarenhet än andra.

Låt oss se vad vi kan lära från Guds ord om tillbedjan. Vi läser först i Upp. 19:10: *Och jag föll ned för hans fötter för att tillbedja honom, men han sade: Gör icke så, jag är din medtjänare och dina medbröders, deras som hava Jesu vittnesbörd. Gud skall du tillbedja. Ty Jesu vittnesbörd är profetians ande."*

I Kor. 14:25 står det: *Och så skulle han falla ned på sitt ansikte och tillbedja Gud och betyga, att "Gud verkligen är i eder."*

Det finns en befallning i Guds ord om att vi måste tillbedja honom. Det är ingenting som vi gör om vi känner oss bra eller om vi är glada och känner för det — det är någonting som vi måste göra. Alla människor måste tillbedja Gud. Hur fjärran befinner sig inte mänskligheten från att uppfylla denna Guds befallning. Och vi kristna är ibland långt ifrån att uppfylla den.

I Mos. 24 finner vi den första beskrivningen i Guds ord om Gudstillbedjan. Elieser,en av Abrahams tjänare hade gett sig ut på resa för att söka en hustru till Abrahams son. Den traditionen har inte vi. Men på den tiden var det så att föräldrarna bestämde vem som skulle gifta sig med deras barn. Så tjänaren ger sig iväg för att söka en hustru till Isak bland släkten. På vägen stannar han upp och ber till Gud och föreslår någonting. Jag vet inte om ni brukar göra som den här Gudstjänaren gjorde. När jag ber till Gud, ber jag ofta om någon slags bekräftelse, för jag vill inte ta fel när jag ska göra ett viktigt beslut. Gud tycker om att vi ber honom om tecken. Vi ska inte föreställa oss Gud så stor och så långt borta att vi knappt kan nå honom. Han är här genom sin ande, han är nära den som åkallar hans namn. Vi kan alltid vara säkra på att vi finner honom när vi söker honom.

Be om tecken

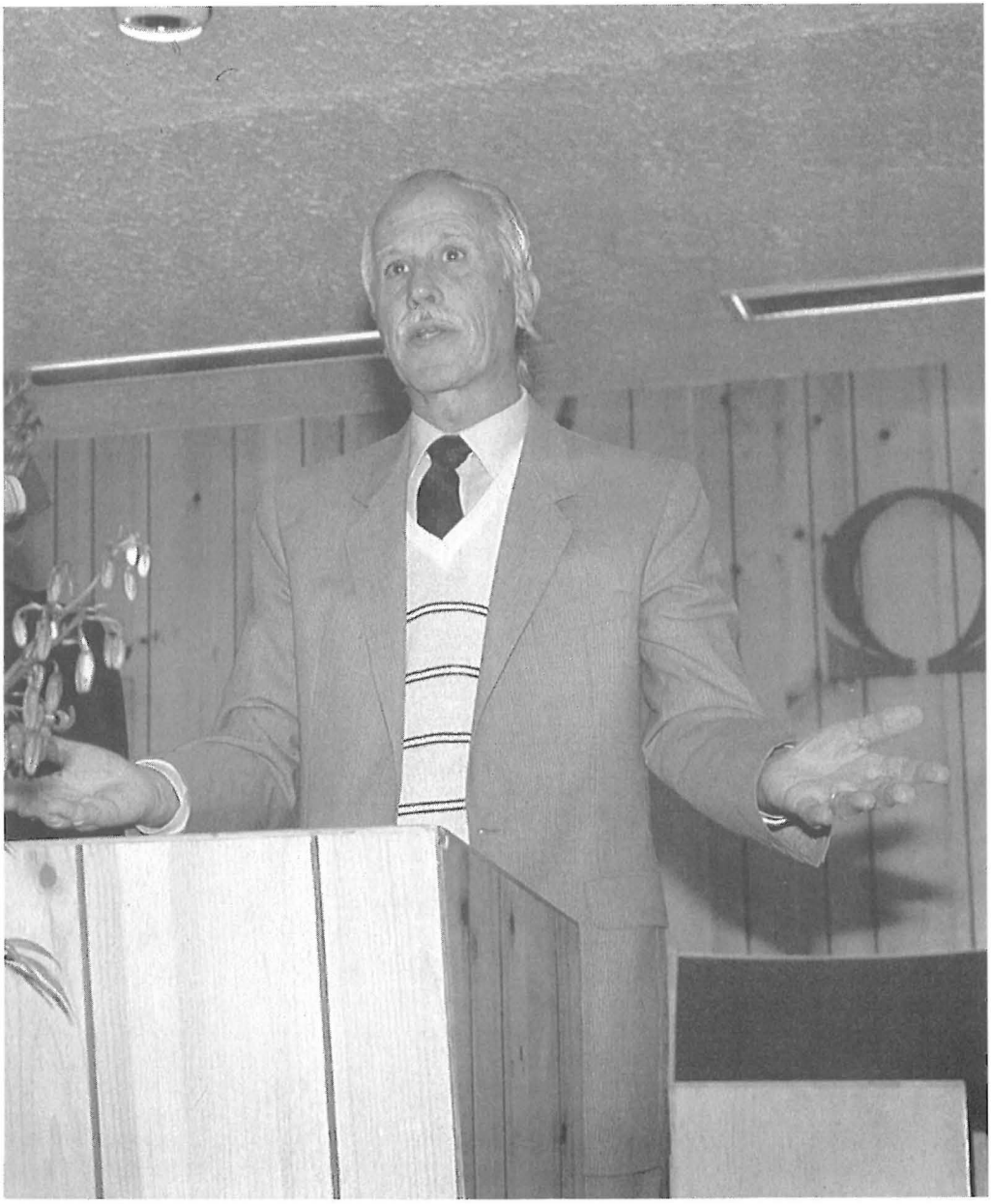
Elieser sa till Gud: Om jag finner den kvinna som du vill att det ska vara och jag ber henne om vatten för att dricka, då ska hon säga till mig: 'Drick och här är också vatten till dina kameler.' Denne Abrahams tjänare fortsatte sin resa. Han kom till ett ställe där det fanns en brunn. Där kom en ung kvinna och tjänaren sa: 'Kan du ge mig vatten att dricka?' Flickan med sin ungdomliga entusiasm sa: 'Ja,visst, var så god, här får du vatten och jag ska ge dina kameler också. Elieser kände att han fick bönesvar, han upplevde Guds närhet och böjde sig till marken för att tillbedja Gud. Det är lätt att stå upp och sträcka upp händerna i en lovsång. Det är underbart att prisa Gud med uppsträckta händer. Men jag har lärt mig att också vara nedböjd på golvet. Det är inte så lätt och bekvämt, men det är den ställningen vi måste ha inför Guds storhet när vi tillber honom.

Många gånger är det så att när vi får bönesvar kanske vi inte ens märker det, eller vi hade kanske inte väntat oss svar därför att vår tro på den Gud vi bekänner oss till inte är så levande. Om jag vet att Gud är här, kan jag väl inte ta allting lättvindigt. Guds trohet och helighet ålägger mig att vara ödmjuk inför honom. Låt oss vara enkla då vi tackar Gud, precis som Abrahams tjänare och låt oss börja att vandra på tillbedjans väg.

Vid ett tillfälle hade Guds folk under några dagar avlägsnat sig från den levande Guden. De hade gjort en bildstod av guld och tillbett den. Gud blev väldigt förtörnad på dem och ville döda dem. och Mose fick medla mellan folket och Gud. Många dog, men folket räddades på grund av Mose förbön. Men de fick en annan attityd gentemot Gud. Gud sa: Nu ska jag inte bo ibland er, jag ska vara långt från er. Ta av er era vackra kläder och klä er i sorgedräkt.

Folket led mycket över det här men Guds ord gick i uppfyllelse. Vittnebörds-

I A Gud

tabernaklet var långt ifrån lägret där tälten var. Tabernaklet representerade ju Guds närvaro hos sitt folk. Där fanns en molnsky ovanför tabernaklet på dagen och på natten fanns där en eldstod som lyste upp platsen och som även visade Guds närvaro.

"Och allt folket såg molnstoden stå vid ingången till tältet; då föll allt folket ned och tillbad". (2 Mos. 33:10)

När molnstoden fanns där var folket medvetet om Guds närvaro. Då de var vid ingången till sina tält, böjde de sig ner i tillbedjan. Här kan vi lära oss något. När vi blir övertygade om synd i våra hjärtan, växer förståelsen för Guds verklighet. När Guds närvaro uppenbaras och blir verklig för mig, då är jag redo att tillbedja. Jag lär mig av detta att det är viktigt för oss att erkänna att det kan finnas synd i våra liv. Ibland behöver det inte handla om något väldigt hemskt eller dåligt. Det kan bara vara avundsjuka, lite vrede, osämja, olydnad eller andra liknande saker som kan verka små och betydelselösa men de ligger där mellan Gud och oss och hindrar vår gemenskap med Gud. Han är inte längre verklig för oss. Då finns det ju ingen tillbedjan. Därför är det så viktigt att varje dag komma inför Gud och be honom om rening. Förut trodde jag att allting var klart i och med att jag en gång kommit till korset. Allting var färdigt då det gällde min frälsning, men för gemenskapen behöver vi bli renade varje dag.

Guds ord säger att om vi har gemenskap med varandra, om allt är bra mellan oss, då renar Jesu Kristi blod oss från all synd. När det finns gemenskap är det ett ständigt verk Jesus utför för att bevara oss rena inför Gud och för att gemenskapen ska bli bättre. Om Herren tillrättavisar dig angående någon synd, var ödmjuk, bekänn det och gör upp din sak med Gud och tillbed honom. Han är god och hans barmhärtighet varar evinnerligen och hans sanning gäller alla släkten och hans kärlek är evig.

"Och hela församlingen föll ned, under det att sången sjöngs och trumpeterna skallade — allt detta ända till dess brännoffret var fullbordat".

Oftast kanske vi tänker oss att tiden för tillbedjan är väldigt kort, eftersom den kräver mycket av oss. Det måste finnas en total överlåtelse. Vi har så mycket att tänka på och så mycket att göra och ta hand om, så mycket som kräver våra hjärtans anspråk, så en minut på knä inför Gud verkar ju vara som en timme. Är det inte så? Om man varit en liten stund i tillbedjan känns det som om det gått väldigt lång tid.

Guds folk offrade brännoffer. Det gick till så att de tog en oxe eller en ko och placerade den i elden och de var tvungna att vänta till de hade brunnit upp. Hur lång tid tar det för en hel ko att brinna upp? Tre eller kanske fyra timmar? Under hela tiden var folket på knä och tillbad Gud. Hur långt har inte vi kvar innan vi gett så mycket i tillbedjan.

Praktisk tro

I Mika 6:6-7 läser vi: *Varmed skall jag träda fram inför Herren och varmed böja mig ned inför Gud i höjden? Skall jag träda fram inför honom med brännoffer, med årsgamla kalvar? Har Herren behag till vädurar i tusental, till oljeströmmar i tiotusental? Skall jag giva min förstfödde till offer för min överträdelse, min livsfrukt till syndoffer för min själ?"* Och i vers 8 läser vi att Herren förklarat vad som är gott: Inte offer utan att du gör vad rätt är och vinnlägger dig om kärlek och vandrar ödmjukt inför din Gud, alltså i lydnad. *"Nej, vad gott är har han kungjort för dig, o, människa. Ty vad annat begär väl Herren av dig än att du gör, vad rätt är och vinnlägger dig om kärlek och vandrar i ödmjukhet inför din Gud?*

Hanna bad, suckade och ropade till Gud om en son. Prästen Eli sa till henne: "Gå i frid, Israels Gud skall giva dig, vad du har utbett dig av honom". (1 Sam. 1:17)

Hon gick därifrån tacksam och hoppfull. I vers 19 läser vi: *"Bittida följande morgon, sedan de hade tillbett inför Herren, vände de tillbaka hem".* Där hemma blev hon sedan havande och då tiden var inne överlämnade hon sin son till Herren. Detta var en handling av tillbedjan som var konkret praktisk och *inte* mystisk.

I 1 Mos. 22:1-5 läser vi om hur Gud ber Abraham offra sin son Isak. Eftersom

forts. sid. 30

En kassett blev medlet

Ända från min katolska barndom hade jag hört talas om Jesus och ännu vid sjutton, arton års ålder var Jesusnamnet heligt för mig. Men till 41 års ålder — jag ska snart fylla 43 — hade jag inte haft lyckan — att lära känna något av vår store Guds oändliga kraft. Honom tillhör all ära!

Mina universitetsår och någon motig händelse, såsom min fars död vid en olyckshändelse då jag var 17 år, försvagade allvarligt och förstörde min ärliga, sunda barnatro som hade vuxit i Guds kärlek och respekt för Ordet, även om jag aldrig fördjupat mig i det.

Jag lärde känna världen, dess nöjen och missnöjen i den stora staden Barcelona. Någon tid var jag också i Tyskland. Jag arbetade, studerade och levde intensivt. Jag lärde känna den mänskliga kärleken, förälskade mig... Men det var som om något gudomligt täckte varje erfarenhet. Bakom fanns alltid Gud, även om jag höll på att komma bort ifrån honom.

På byggnaden till den Filosofiska Fakulteten i Feiburg (Västtyskland), där jag studerade några terminer, kan man läsa vid huvudingången: "Sanningen skall göra eder fria", stod det textat med guldbokstäver och jag frågade mig: Vad är sanning? Jag tänkte ibland på Jesus.

Jag gick vilse i en värld av filosofi och litteratur. Jag hade ambitionen att veta och känna till. På något sätt måste min intellektualitets vidd märkts då Barcelonas universitet gav sitt erkännande: "Summa cum Laude" för min doktorsavhandling, vilken föregåtts av en avhandling med utomordentligt godkännande. Forskning, studier och översättningar, — jag hade smittats av ambitionen att göra karriär. Det var vad jag höll på med på ett mycket långsamt sätt, eftersom jag misskötte att nära och utveckla min tro som var nästan död.

Det yrkesmässiga gick bra till sist. Målet började skönjas; den politiska förändringen verkade vara till gagn för mig. Jag lyckades bli lärare vid institutet i samma stad där jag bodde, Valencia. Där gifte jag mig med en 19-årig student, Aurora. Det uppmuntrade mig. Doktorstiteln och sedan min dotter Lauras födelse, tillträdet till professuren för spanska språket och litteraturen genom meritkompetens, allt stimulerade mig plötslig, men en fjärde dimension fattades mig: tron.

Familjeproblem

Familjeproblem kom över mig och jag blev bestört. Min unga fru kände sig säkert inte trygg och lycklig tillsammans med mig eftersom hon då och då drog sig undan till sin mor. Jag tänkte att problemen skulle lösas med fysiskt avstånd. Jag ansökte och fick professuren för Språk och Litteratur i Huelva i södra Spanien, nära Portugal. Men med avståndet löstes inte problemen. Almanackan dikterade obevekligt familjemötenas datum, och vid "den hemtrevliga julen" åkte min fru till sin mor och jag var med min. Då julledigheten var över var det en hård kamp för att återfå min dotter..... Min hustru vägrade att komma till mig. Allt var väldigt sorgligt. Jag visste inte att min kamp var mot osynliga furstar och väldigheter. Jag kunde endast se som bakgrund till hela denna situation min svärmors desperata kamp för att hålla ihop sin familj, som under kort tid splittrats; hennes man hade dött för något antal år sedan, och svärföräldrarna som bodde tillsammans med henne var nära sitt naturliga slut och kvar var en

till familjens frälsning

José – professor i spanska språk – hade ett kreativt arbete och en familj som han var lycklig med. Mitt i karriären och familjeidyllen var det ändå som om något fattades. Något han glömt bort. Den tro han haft som ung hade inte fått näring och det var som om den hade dött...

Det blev problem i familjen och till sist var skilsmässa enda utvägen. I ensamheten började José tänka på Gud igen. Han kanske kunde hjälpa honom då det var som om alla mänskliga stöd svikit.

På nytt började José söka Gud. I det sammanhanget kom en kassett med Christina Imsen i hans väg. Sångerna kom att hjälpa honom mycket på trons väg. Ja, kassetten blev faktiskt medlet till att familjen upprättades igen. Idag är familjen återförenad och man lever tillsammans på trons grund.

Christina och Per-Arne Imsen träffade José i Spanien för en tid sedan och han berättade om sin upplevelse av Jesus Kristus.

Här förmedlar han sitt personliga vittnesbörd till läsarna.

Översättning: AGNETA ORELLANA

dotter till som hade planer på att resa utomlands. Det var då som följande motsättningar kom, flera år efteråt, då förhållandena förvärrades. När mitt andra barn skulle födas kvaldes mormodern över min hustru över vilken min svärmor hade inflytande. Hennes emotionella situation förvärrades. Hon sökte desperat hjälp hos sin dotter Aurora, eftersom den andra redan flyttat till London.

Mitt under jullovet, då man minst kunde väntat det — eftersom de inte delgav mig de problem som denna situation i grunden skapade — tog min hustru båda barnen — den minsta var 3 månader och tillsammans med sin mor, övergav hon hemmet och efter en månad återupptogs förhandlingarna för en definitiv skilsmässa, som hon inlett några år tidigare i Valencia.

Missvisande uppgifter

Det var sorgligt att läsa om falskheten, de missvisande uppgifter och tydliga lögner som advokaten skrivit i hennes namn. Till intet gagn — annat än att ge utlopp för mina känslor — tjänade det att jag förolämpade honom per telefon. Ordagrant sa jag till honom "om han förtjänar sitt uppehälle så, då var han prostituerad". Advokaten hotade mig med att åtala mig för personligt angrepp.

Jag såg att rättvisan i världen svek och "mäktig är Herr Penningen". Men jag tänkte att jag inte borde lita på mänsklig rättvisa och, även fast jag försökte kämpa som Don Quijote, hade min advokat redan förutsagt att lagen alltid stod på kvinnans sida och att det enda vi kunde åstadkomma var att förlänga semestertiden tillsammans med barnen och helgbesöken, tack vare min priviligierade arbetstid.

Om den så kallade Rättvisan som finns bland människor är så löjlig, att den inte förmådde försona oss önskvärt i harmoniskt klimat, då måste jag lita på Gud, den allsmäktige Guden på vilken jag *fortfarande* trodde, om man tog bort de glödande kolen av min tro.

Jag fortsatte att söka. Mänsklig hjälp svek hela tiden, tills jag till slut, ur min ångest, beslöt att *endast* lita på Gud. En god pastor, välkänd i Sverige, Baena och hans fru Mai och flickorna vid den svenska missionen Maria Wirsén och Raquel Carlson hjälpte mig mycket i början, liksom även andra medlemmar i den evangeliska församlingen i Benidorm och Altea. De bad för mig medan jag hade en väldig kamp inom mig mellan mitt sinnes passivitet och min stapplande tro. Jag tog emot vattnets dop den 5 april 1985, långfredagen, tillsammans med två bröder i Altea.

Ett par månader senare inbjöd pastor Baena mig att delta i en konferens. Det gjorde mig väl. I en kristen bokhandel i Barcelona fick jag tag på några böcker och ett par kassetter. Den ena av dessa var Christina Imsens sångkassett.

Jag var fortfarande en baby i tron och behövde näras — det var jag väl medveten om. På nätterna var jag ofta uppe för att läsa Guds Ord. Där fann jag en annorlunda, djup frid, som jag aldrig tidigare upplevt så intensivt. Mitt i detta skenbara nederlag, var jag världens lyckligaste människa. Allt kunde fortsätta så för jag var verkligen lycklig. Jag hade Jesus med mig, jag kände hans välsignade, beskyddande närhet, hans obegränsade kraft, precis då jag som mest behövde honom. På dagarna, fick jag Guds Ord genom Christina Imsens röst. Det kändes som balsam för min själ. Mina favoritsångare i världen intresserade mig inte längre. Till och med min bästa klassiska musik blev satt åt sidan. Jag ville bara höra Jesu röst. Under åtta månader av skenbar ensamhet såg jag knappt något på TV eller hörde något på radion.

Dessa kristna band styrkte och uppmuntrade mig. Det var änglaröster som sjöng för mig.

Min fru fick vetskap om min förvandling, min andliga förvandling. Till en början och under några veckor var hon blockerad, kunde knappt tala med mig. En kassett med Christna Imsen — Cristo es la Pena — tjänade — pris ske Gud — för att mjuka upp hennes hjärta så vi kunde närma oss varandra. Aurora upptäckte också att det är endast Jesus som är underbar och i slutet av oktober samma år, ungefär sex månader senare, tog hon emot frälsning och lät också döpa sig i Medelhavet, vid Benidorm. Halleluja!

KÖPSLÅENDE OM

— Kommer vi i närheten av ondskan är den redo att uppsluka oss. Visst förespeglar den en till synes skälig ersättning. Jesus blev erbjuden alla riken i världen om han föll ned och tillbad satan...

— Nabot lade ned möda och vårdade ömt sin vingård. Det var en underbar lustgård som han fått i arv efter sina fäder. Den hade egentligen bara en nackdel...

— Hade Nabot anat konsekvenserna av sitt grannskap med den ogudaktige konungen hade han nog omprövat sin situation. Men ingen kunde väl förutse det fruktansvärda som skulle komma att ske....

Text:
MÄRTA
BERG-STRÖMMARE

Därefter hände sig följande. Jisreeliten Nabot hade en vingård i Jisreel bredvid Ahabs palats, konungens i Samaria. Och Ahab talade till Nabot och sade: "Låt mig få din vingård för att därav göra mig en kökträdgård, eftersom den ligger så nära intill mitt hus; jag vill giva dig en bättre vingård i stället, eller om dig så behagar, vill jag giva dig penningar såsom betalning för den." Men Nabot svarade Ahab: "Herren låte det vara fjärran ifrån mig att jag skulle låta dig få mina fäders arvedel."

Då gick Ahab hem till sitt, missmodig och vred för det svars skull som jisreeliten Nabot hade givit honom, när denne sade: "Jag vill icke låta dig få mina fäders arvedel." Och han lade sig på sin säng och vände bort sitt ansikte och åt intet. Då kom hans hustru Isebel in till honom och frågade honom: "Varför är du så missmodig, och varför äter du

EVIGA VÄRDEN!

intet?" Han svarade henne: "Därför att när jag talade till jisreeliten Nabot och sade till honom: 'Låt mig få din vingård för penningar, eller om du så önskar, vill jag giva dig en annan vingård i stället', då svarade han: 'Jag vill icke låta dig få min vingård.'"

Då sade hans hustru Isebel till honom: "Är det du som nu regerar över Israel? Stå upp och ät och var vid gott mod; jag skall skaffa dig jisreeliten Nabots vingård." Därefter skrev hon ett brev i Ahabs namn och satte sigill under det med hans signetring, och sände så brevet till de äldste och förnämste i Nabots stad, de som bodde där jämte honom. Och hon skrev i brevet så: "Lysen ut en fasta, och låten Nabot sitta längst fram bland folket. Och låten så två onda män sätta sig mitt emot honom, och låten dem vittna emot honom och säga: 'Du har talat förgripligt mot Gud och konungen.' Fören så ut honom och stenen honom till döds." Och de äldsta och förnämsta männen i staden, de som bodde där i hans stad, handlade i enlighet med det bud som Isebel hade sänt dem, och såsom det var skrivet i brevet som hon hade sänt till dem. De lyste ut en fasta och läto Nabot sitta längst fram bland folket. Och de två onda männen kommo och satte sig mitt emot honom; och de onda männen vittnade mot Nabot inför folket och sade: "Nabot har talat förgripligt mot Gud och konungen." Då förde man honom utanför staden och stenade honom till döds. Därefter sände de bud till Isebel och läto säga: "Nabot har blivit stenad till döds." Så snart Isebel hörde att Nabot var stenad till döds, sade hon till Ahab: "Stå upp och tag jisreeliten Nabots vingård i besittning, den som han vägrade att låta dig få för penningar; ty Nabot är icke längre vid liv, utan han är död." Så snart Ahab hörde att Nabot var död, stod han upp och begav sig åstad ned till jisreeliten Nabots vingård för att taga den i besittning.
(1 Kon. 21:1-16)

Det var ingen vanlig, medelmåttig trädgård Nabot hade. Det var en bördig och givande lustgård, som han ärvt av sina förfäder och den bar förstklassiga druvor. Där lade han ned dagens möda i det han ömt vårdade sin arvedel, och där undfick han sin lön när skörden mognat. Ja, den vingården var hans livsuppehälle och den var hans liv.

Men den hade dock en nackdel — den låg i närheten av konung Ahabs palats.

Ahab, det var den ogudaktige konungen i Israel, om vilken det står, att han gjorde vad ont var i Herrens ögon, mer än någon av dem som varit hans företrädare.

Man kan gott förstå, att han inte var, vad man menar med en "god granne". Men om Nabot hade anat konsekvenserna av detta grannskap, är det troligt att han omprövat hela sin situation. Ingen kunde emellertid förutse det fruktansvärda som skulle komma att ske.

En dag fick Ahab syn på den vackra vingården och så föddes tanken på att lägga den under sig. Det är visserligen sant, att han erbjöd en annan vingård i utbyte, eller om Nabot så önskade, en summa pengar.

Så — mina vänner — är det alltid med ondskan. Kommer vi i närheten av den står den redo att uppsluka oss. Visst förespeglar den en till synes skälig ersättning. Så vet vi ju också att Satan själv, den personifierade ondskan, erbjöd Jesus makt över all världens riken, om Jesus endast ville falla ner och tillbedja honom.

Liknande löften har många öra hört, och många en har därför inlåtit sig på byteshandel och köpslående om eviga värden. O, hur viktigt att rätt förstå värdet av det liv som bjuds i Jesus Kristus!

Men Nabot lät faktiskt inte lura sig. "Herren låte det vara fjärran ifrån mig, att jag skulle låta dig få mina fäders arvedel", säger han. Trots den insikten var han oförmögen att hindra utvecklingen, och detta beroende på att vingården låg *för nära* fiendens territorium.

Det måste bli oss till varning, detta som hände jisreliten Nabot! Vi är alltför benägna att ta lätt på närheten till världen och dess ondska. Inte händer oss något, om vi söker hålla fred med vår samtid och ställer upp på de samhälleliga kraven. Den tanken tröstar vi oss med. Vi kan i lugn och mysig ro dela en eller annan vinflaska eller gå på biografernas våld- och lustafilmer utan att för den skull förlora segern. Tror vi. Frälsningen byter vi ju inte bort och nog vet vi var gränsen går. Tror vi.

Men det finns iakttagare från djävulens högborg och de håller oss under uppsikt. En dag när vi minst anar det, dras nätet åt och vi uppbär den skörd som alltid följer efter sådd.

Genom svek och argan list miste Nabot allt vad han ägde, fördes ut ur gemenskapen och stenades till döds. Han hade inget ont gjort, närheten till konungens hus var inte något problem för honom. Nej, han hade tyckt sig behärska sin situation.

Men synden kan man inte hantera som livlös materia, den lever och i sin utdragna konsekvens blir den alltid havande och framföder död. Det är ett enormt bedrägeri att mena, att det vore möjligt att gå armkrok med synden utan att bli påverkad. Det är också lönlöst att namnge enskilda företeelser och tro att om vi undviker dessa, så klarar vi oss. Vad det handlar om är faktiskt inte de särskilda händelserna och handlingarna — det är mycket allvarligare än så. Vi måste vända oss bort ifrån syndens *väsen.* Livet kommer ofelbart att formas och präglas av den ställning vi tar i detta avseende. Skriften uppmanar oss att *fly!*

I 1:a Mos. 19:17 heter det: "Fly för ditt livs skull!" Det är Lot som får ängelns uppmaning och han tar den på allvar. Hans mågar däremot uppfattar det hela som ett skämt, och Lots egen hustru förmår inte slita uppmärksamheten från fördärvets stad.

Älskade vänner, somliga av oss har så påverkats av synden, att vi blivit oförmögna att förstå när Herren talar. Vi tar det med en klackspark och nojsar oss fram genom en lättjefull tillvaro. Andra mäktar inte "göra upp" med syndalivet utan attraheras därutav så att de gärna blickar bakåt. Kom ihåg Lots hustru!

I 1:a Tim. 6:11 uppmanar aposteln den unge Timoteus att *fly.* Ifrån penningbegär och främmande läror och mera sådant som representerade ondskan.

I staden, som Johannes beskriver i Upp. 21, skall *intet orent* komma in.

Himlen går förlorad, om vi inte resolut vänder om!

forts. sid. 25

Nirssi från Santo Domingo har pedagogisk lästräning med skolbarnen. Solveig från Stockholm vägleder dem i teckning, målning och sömnad. Det har utvecklat en hel del anlag hos barnen som i många fall aldrig har hållit i penna eller pensel förut — än mindre använt nål och tråd.

Man hjälps åt med arbetet på olika områden, bl a har man en liten kafeteria i området. Så varvas det praktiska arbetet med evangelisation, bibelstudier och kurs i engelska.

Stina Fridolfsson har studiecirkel i engelska för hela storfamiljen. Och hon är en krävande lärare, säger hon själv i denna hälsning till MR.

Det som just nu är väldigt spännande och inspirerande är kafeterian vi öppnade i måndags. "Los peregrinos" i ny tappning. Det vi mest säljer är saft och hemmagjord sockerkaka. Till helgen tänker vi göra en drive med mackor och litet mera bakverk och eventuellt pannkaka. Sockerkakorna hinner aldrig bli gamla. En dag då det gick trögt, gick Stanislavo ut med sockerkaka och sålde riktigt bra i området, samtidigt som han gjorde reklam för kafeterian, bjöd ut kassetter med sång av Christina Imsen och inbjöd till möten. Och igår hade vi rekord hittills, med en försäljning på fjorton peso! Vi har en ödmjuk förhoppning om att kafeterian ska utvecklas och försäljningen täcka storfamiljens matkostnader, som faktiskt inte är så små, med tanke på att vi är tjugo personer i hushållet.

I huset bor elva personer. José och Cesar återvände faktiskt i lördags från sin hemby, och försöker nu få plats — det är i sista minuten — på något näraliggande gymnasium. Samuel ska börja första ring, och honom tog de emot på nåder i ett statsunderstött, bra gymnasium som ligger på gångavstånd härifrån. Det vill säga, om han klarar prövningen på måndag, och därför pluggar han intensivt nu. David har tagit extralektioner i matematik, för att ha bättre chans klara en skrivning för godkänt betyg i matematik och möjliggöra flyttning till sista ring. Skrivningen blir på lördag; han pluggar mycket och är ganska nervös.

Marcia vill flytta över Ilcania till skolan i närheten där vi visade abortfilmen och eleverna var så väluppfostrade och uppmärksamma, och rektorn så tillmötesgående. Där finns plats på eftermiddagskursen, och det är nog värt att betala de fem peson mer i månaden den kostar för att Ilcania ska få en bra skolmiljö. Ilcania är för övrigt en verkligt uppmuntrande hjälp. Sjunger och prisar Gud, städar och gör iordning möteslokalen, har piffat upp och tar stort ansvar i kaféet, ser till att skolbarnen inte går tomhänta hem, än om den slant de handlar för inte förslår. Marcia och hennes barn har blivit medarbetare att räkna med i att ta initiativ och bära ansvar.

Besök i Victoriafängelset

Efter veckor av vånda lyckades jag äntligen förmå mig till att tillsammans med Marcia och José besöka Victoriafängelset. Där fann vi våra bröder, friska, rena, välklädda och vid gott mod. De har tillsammans med sina anhöriga ordnat med papper för att ansöka om nåd när den nye presidenten tillträder. Att de kunde få villkorlig frigivning, trodde de inte, eftersom domaren sagt att då motparten överklagat, var de chanserna obefintliga. Jag talade om för dem att detta inte stämde, och att eftersom åklagaren inte överklagat, kunde de komma ut. Pena Roa berättade att både advokater och domare var mycket rädda för oss, och föreslog mig gå upp till advokaten igen, och kolla hur det gick med deras sak. För övrigt är de fasta i tron, berättade frimodigt att de ständigt håller fast vid ordet och bönen. Det var uppmuntrande att träffa dem.

STINA FRIDOLFSSON, Dominikanska Republiken:

—Ett pionjärarbete med utvecklingsmöjligheter!

När det gäller Roberto (fingerat) och hans familj, har vi haft en del problem. Fadern började blöda näsblod väldigt häftigt, och Roberto kom på morgonen och berättade bekymrat om detta.

I det här landet ska man vara ganska ordentligt sjuk för att bli inlagd, så vi rekommenderade dem att lugna sig ett tag. Ramon stod färdig att åka, men på vår rekommendation så avvaktade vi ytterligare. Sedan gick några timmar. Så fick vi reda på att de åkt iväg till en trollgubbe med pappan, att denne talat om att han fått en förbannelse från någon avliden gubbe han känt, och de var tvungna läsa besvärjelser i långa banor för att han skulle bli befriad. Allt detta kostar en hel del pengar, och jag antar att alla Robertos syskon nu var piskade punga ut med en del, efter att ha sluppit ta ansvar för dem så länge de bott hos Roberto och ätit från vårt bord.

Roberto visade sig inte på hela dagen, enligt Aura låg han sjuk hemma. När han sedan kom, talade jag allvarligt med honom om faran av att understödja dessa avgrundskrafter, och att han borde, som herre i sitt hus, förbjuda trollkäringar komma och säga åt sina föräldrar att de inte fick hålla på med svartkonster i hans hem, om han ville följa Jesus.

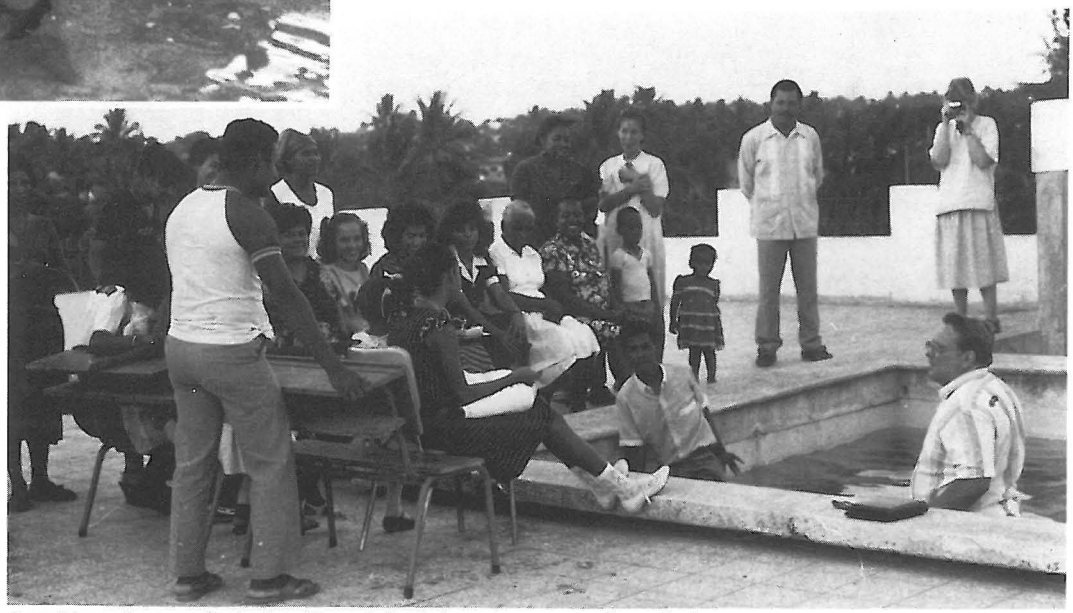
Jag förklarade också, att vi på intet sätt kommer att stödja den där formen av sjukvård, och vi drar oss helt tillbaka från alla försök att hjälpa honom, tills han lämnar svartkonsterna. Till saken hör också, att när de fått för sig att det är förbannelse och trolldom i sjukdomen, så går de inte till läkare. Det händer att människor säljer allt de äger för att betala trollgubbar för att få hjälp mot en sjukdom som de får gratis vård för på allmänna sjukhus. Okunnighet och vidskepelse är hemska bojor som plågar detta fattiga folk. Roberto svarade mig inte så mycket, men har varit ganska osynlig några dagar, liksom hela familjen i övrigt.

Ta avstånd från trolldom

Marcia uttryckte sin förundran över att jag lade sådan vikt vid att hålla avstånd till trolldom och vidskepelse. "De kristna i det här landet gör större affär av om människor som kommer till församlingen lever samman utan att vara gifta än om de förfaller till att praktisera trolldom", sa hon. Det är ju nämligen så att Roberto och Aura inte är juridiskt gifta, och i en annan församling här skulle de aldrig ha fått döpas i detta tillstånd, fastän de har ett par barn tillsammans. Marcia börjar förstå hur viktigt det är att börja i rätt ände; "Du skall inga andra gudar hava jämte mig." Roberto kämpar nog en ojämn kamp med sin släkt för att bevara frälsningen.

Vi hade ett långt bibelstudium om Gideon, hans kallelse, hur han rev ner avgudaaltarna i sin faders hus, hur han lade ut ull och Gud i barmhärtighet gav honom klarhet, hur Gud mönstrade folkhopen och skickade hem de flesta för att sedan

forts. sid. 30

Dop i bassängen på storfamiljens tak väcker stor uppmärksamhet.

Ett anskri

Text: AGNETA ORELLANA **Foto:** PER-ARNE IMSEN

"En framtid och ett hopp" var temat för maranatafolkets sommarkonferens i år. Vi var samlade på Latorp, utanför Örebro, under nio juli-dagar för att höra vad Gud hade att säga till oss. Genom förkunnelsen blev denna längtan besvarad. I bibelns ljus avslöjades profetiskt sanningen om Sveriges och hela världens nuläge och vad som väntar. Mönstringsorder basunerades ut till vaksamhet och tjänst. Här gavs möjligheter för alla som *ville* lyssna till Herrens profeter att kunna rusta sig för just den kamp vi har idag. *"Sannerligen Herren, Herren gör alls intet utan att hava uppenbarat sitt råd för sina tjänare profeterna" (Amos 3:7).* Gud har försett oss med möjligheter att bli bevarade *i tron.*

Budskapet var väldigt närgånget, personligt och konkret. Man måste ta ställning inom alla sektorer i livet. En klarare vision om den framtid som väntar Guds folk hjälper oss att lägga av allt som är till hinder och löpa mot målet. Det går inte att halta med en fot i världen. Våra pund måste förvaltas rätt i tjänst för varandra som lemmar i en kropp.

1.

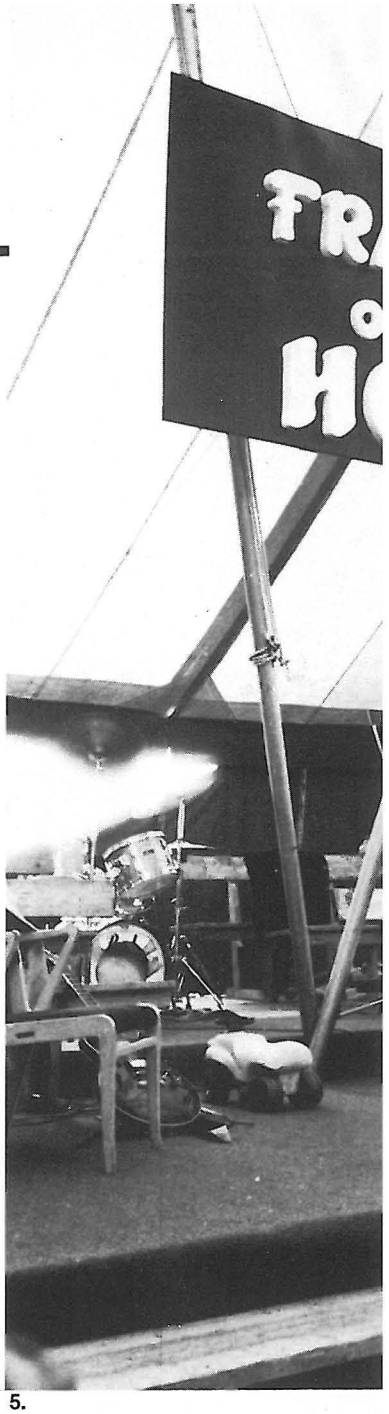
2.

3.

5.

1. *Barnen stortrivdes.* **2.** *"När vi alla hjälpas åt..." Sarah plockar hallon till kvällsmaten.* **3.** *"Loven honom med puka och dans".* **4.** *Gemenskap kring bordet.* **5.** *Arne Imsen undervisar.*

4.

har ljudit!

Där kommer barnen och hemundervisningen också in som en del av församlingslivet. Det handlar om trossteg som måste tas för att vi och våra barn ska räddas för evigheten i dessa farliga tider som beskrivs i Ordet.

Barnen ordnade med försäljning på konferensen och kunde på så sätt bidra med medel till förmån för våra skolbarn i Santo Domingo. Våra utländska gäster Gud sänt oss och våra egna nyss hemkomna syskon från missionsfältet hade mycket att berätta som inspirerade oss till förbön och offer. De representerade Hawaii, Guatemala, Dominikanska Republiken och Nordafrika.

Vi tackar Gud för att vi haft möjligheten att samlas ostört för att näras av Hans ord och så kunna vara nyktra i denna lyckoprofeternas tid och tålmodigt vänta på vår brudgum mitt i bedrövelsen. Låt oss ta varningssignalerna som gick ut på konferensen på allvar. Låt oss vara trogna kallelsen vi fått att vara ett maranatafolk som under en tid av hån och spott ändock har sitt hopp i att Jesus kommer!

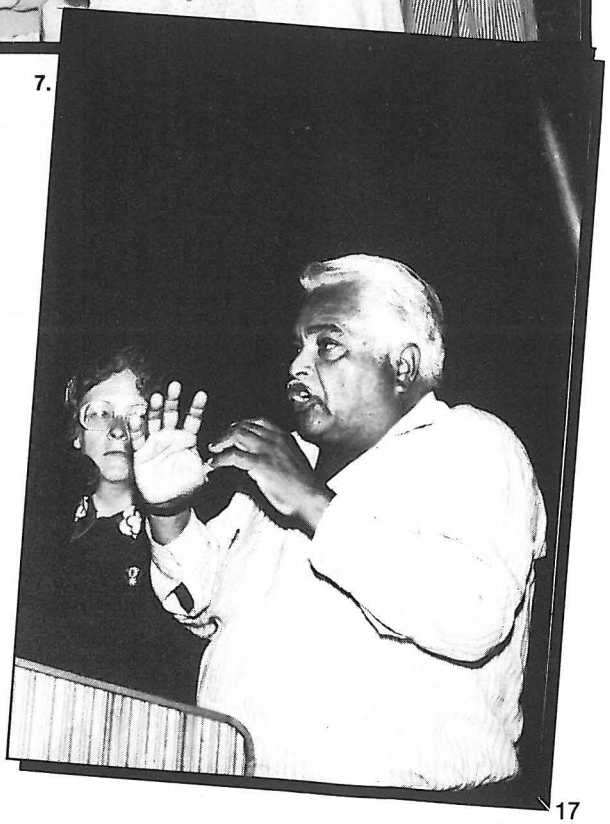
9.

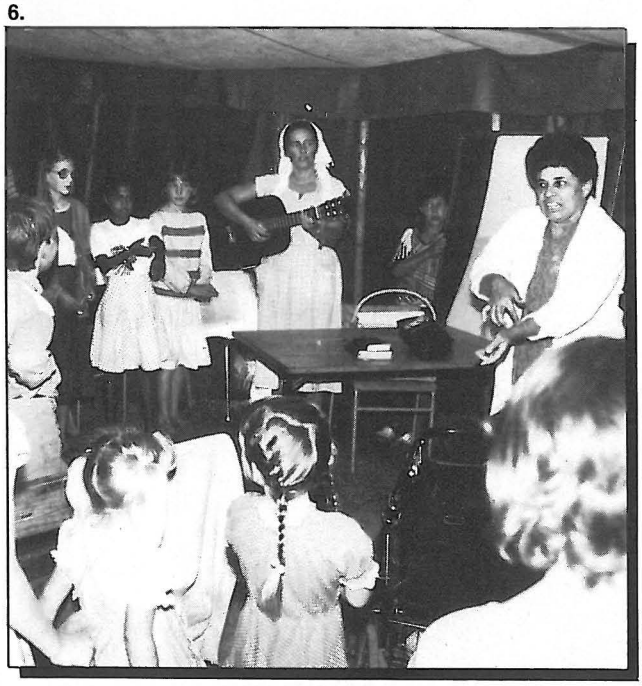
8.

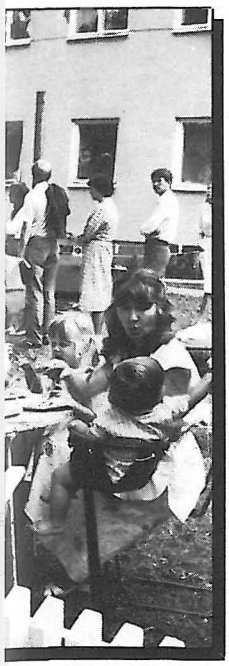

7.

6.

6. Fru Rivera talar till barnen. 7. Frank Rivera fr. Hawaii gästtalade. 8. "Från barn och spenabarns mun har du berett dig ett lov... 9. Barnen säljer till missionsarbetet.

konferens EKO '86

Solist i konferensen

Isak Schröder, 10 år:

— Jag måste få berätta att jag mötte Jesus så härligt under kvällsmötet igår...

Det var en späd men genomträngande stämma som hördes i mötet. Och för att verkligen ge eftertryck åt vad han sagt, anhöll han om att få sjunga en sång i mötet. Vilket beviljades med förtjusning!

Omskakande förkunnelse

Barbro och Åke Schröder, Östervåla:

(föräldrar till Isak) instämde med sonen om att de blivit förnyade.

— Det har blivit till väckelse för hela familjen. Det har varit omskakande det vi lyssnat till och det har blivit till uppvaknande för oss. Vi måste bejaka det och låta Gud verka i vilja och gärning så att Gud får sin väg med var och en.

Löst från snuset...

Kurt Björkman, Tumba:

— Jag har blivit löst från snuset, ropade Kurt ut som ett tacksägelseämne i förmiddagsgudstjänsten. Kvällen innan hade han mött Jesus Kristus på ett radikalt sätt och ut åkte både snusdosor och snuset han tuggade på. Det var väl några som såg lite förskräckta ut, men ingen kunde missta sig på att det hänt något radikalt och att Kurt var lycklig över sitt möte med Jesus.

— Jag hade snusat sen jag var barn, men så blev jag frälst och löst ifrån det. Så fick jag tandvärk i påskas och tog då lite för att avhjälpa värken. Sen var det färdigt.

— Men i den här konferensen har jag mött Jesus igen och nu är jag löst och befriad.

Allvarligt budskap

Rakel Antonsson, Norge:

— Allt har varit bra från första stund. När vi kom var ungdomarna här på Humlegården redo att hjälpa oss att sätta upp tältet. Det var starten och sedan har vi upplevt en underbar gemenskap under hela veckan. Det praktiska arbetet har gått bra och alla har hjälpts åt.

— Budskapet har varit allvarligt och jag tror att det kommer att fortsätta verka i oss.

Förnyad kallelse

Margareta Backman, Helenelund:

— Under några år var jag borta från Herren och då var det många saker som blivit suddiga. Det har klargjorts under den här veckan, framförallt helgelsens betydelse och innefattning har klarnat och djupnat för mig.

— Jag har upplevt mig kallad till en bönetjänst. I den här konferensen har jag upplevt hur Gud återupprättat mitt kall på nytt.

God gemenskap

Vera Nilsson, Gävle:

— Det har varit god gemenskap. Guds ord har förkunnats på ett rent och klart sätt. Jag är glad att jag kunnat vara med och har upplevt förnyelse under den här veckan.

Inte prata bort vad vi hört

Marita Leijonhufvud, Latorp:

— För min del är hela konferensen ett stort tacksägelseämne. Jag har blivit förnyad...

— Samtidigt är det ju ett böneämne att kunna förvalta vad vi hört och inte prata bort det. Vi måste som Maria begrunda det vi hört i våra hjärtan.

Löst från fobi

Ingrid Setterman, Stockholm:

— Under en lång tid har jag haft en längtan att komma in i församlingen och i tjänst. Två gånger har jag faktiskt sagt upp mitt arbete men tagit det tillbaka. "Förnuftet" tog överhanden. Sen hände det att jag bröt foten — en bagatellartad olyckshändelse verkade det som — men det var ett komplicerat brott. Nu har jag gått sjukskriven i över ett halvår efter en tre månaders sjukhusvistelse.

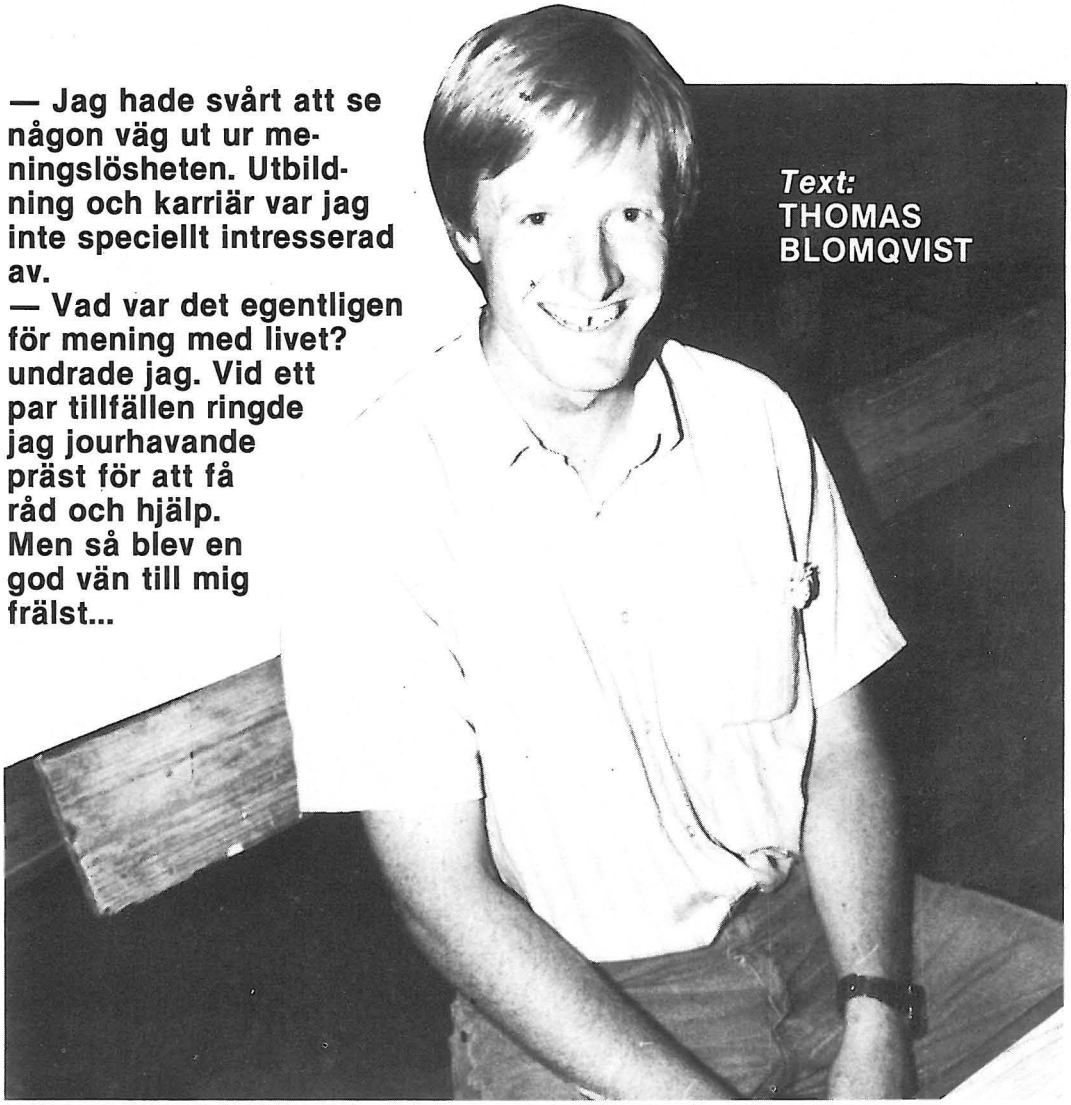
— Jag måste få berätta det. Men jag tror att det är en mening med det — nu är det inte möjligt för mig att arbeta. Jag tror att det var Guds sätt att få mig in på en annan väg och kunna lämna mitt arbete.

— En annan sak som jag upplevt under den här sjukdomstiden är att jag blivit löst från en fobi jag hade — jag vågade inte åka hiss och var rädd att bli inlåst etc.

— Jag har nog ändå varit lite villrådig, men under den här veckan har jag verkligen upplevt något nytt. Konferensen har varit något utöver det vanliga, det måste jag säga.

— Och nog var det väl ett under att bröderna från Guatemala kunde komma hit.

— Jag hade svårt att se någon väg ut ur meningslösheten. Utbildning och karriär var jag inte speciellt intresserad av.
— Vad var det egentligen för mening med livet? undrade jag. Vid ett par tillfällen ringde jag jourhavande präst för att få råd och hjälp. Men så blev en god vän till mig frälst...

Text: THOMAS BLOMQVIST

Frälsning är liv!

För ett par år sedan började jag uppleva livet mer och mer tomt och meningslöst. Jag hade en obestämd känsla av att jag egentligen inte riktigt levde längre utan bara existerade. De yttre förhållandena var som man säger ordnade. Jag hade fast arbete med hyfsad inkomst, bra lägenhet i Falun och bra kontakt med mina närmaste.

Det senaste året hade jag dock mer och mer isolerat mig från människor på min fritid, jag upplevde kontakten med andra så ytlig och meningslös. På vardagskvällarna satt jag hellre ensam i lägenheten med en bok eller framför TV:n än att träffa vänner. På helgerna blev det oftast vindrickande hemma varvat med besök på krogar eller dansställen. Jag började dock känna hur tomt, ja nästan falskt detta umgänge med människor var. Många nätter efter dessa "festliga kvällar" satt jag sömnlös med en vinflaska och funderade över vad livet egentligen gick ut på. Fanns det någon mening överhuvudtaget med livet?

Jag hade väldigt svårt att se någon utväg ur meningslösheten. Utbildning och karriär var jag inte speciellt intresserad av. Vänner och anhöriga menade att bara jag bildat familj så skulle allt ordna sig. Jag var även osäker på det eftersom min omgivning var full av spruckna och olyckliga äktenskap och förhållanden. Till slut blev mina funderingar så mörka att de började kretsa kring självmord som en sista utväg.

Vid ett par tillfällen under dessa nätter ringde jag jourhavande präst för att få råd, men samtalen slutade med att vi blev oense i någon fråga och att jag slängde på luren i ilska. Gud kunde väl i allafall inte finnas så som denna värld såg ut. Historien var ju fylld av blodiga krig och lidande p g a religionen. Nej, då trodde jag hellre på att UFO:s, varelser från yttre världsrymden, skulle dyka upp och lösa våra problem. Trots mina tvivel minns jag att jag en natt närmast desperat ropade mot taket — Gud, finns du så visa dig!

Någon gång på våren -84 fick jag plötsligt höra av min barndomsvän Lars att han blivit frälst och flyttat in i ett kristet kollektiv i Göteborg. Jag blev lite misstänksam först, men när vi senare hade kontakt bad jag honom att berätta om sin tro. Ungefär ett år senare när Lars besökte sitt föräldrahem i Dalarna passade han på att hälsa på mig i Falun och vittnade ingående om Jesus ett par kvällar. Jag hade aldrig

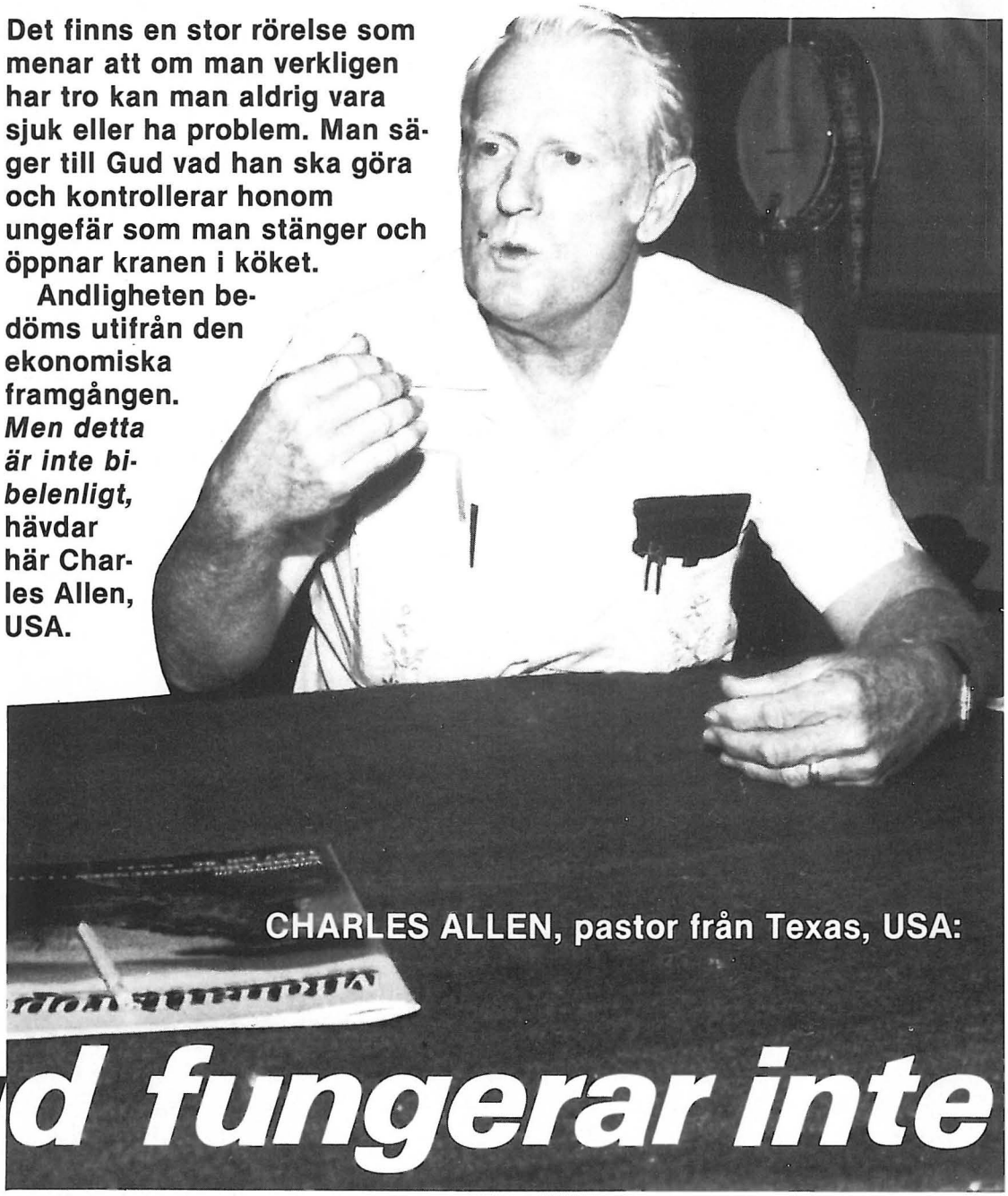
forts. sid. 29

CHARLES ALLEN, pastor från Texas, USA:

— Gud fungerar inte

Det finns en stor rörelse som menar att om man verkligen har tro kan man aldrig vara sjuk eller ha problem. Man säger till Gud vad han ska göra och kontrollerar honom ungefär som man stänger och öppnar kranen i köket.

Andligheten bedöms utifrån den ekonomiska framgången. *Men detta är inte bibelenligt,* hävdar här Charles Allen, USA.

MR: Välkommen till oss, kan du presentera dig själv och berätta om vad du gör i ditt hemland USA.

— Jag heter Charles Allen och jag föddes och växte upp på en farm i östra Texas, USA i en kristen familj. Jag blev själv en kristen, då jag var 10½ år gammal.

Jag växte upp i en baptistisk församling, i ett område som kallas "Bibelbältet". Bibelbältet som går igenom Texas, Louisiana, Alabama, Georgia, Mississippi och Carolina, rakt över hela södern, har fått sitt namn av den fundamentalistiska bibeltro som finns i detta område.

Jag flydde

— I verkligheten var det så att den kväll jag blev frälst visste jag redan att Herren hade en kallelse för mitt liv, men jag flydde från den. Jag ville inte bli en predikant.

Efter High School studerade jag musik på College och fortsatte sedan vid Musikkonservatoriet trots att jag hela tiden visste om att jag hade en kallelse.

Jag bejakade inte kallelsen förrän jag var ungefär 22 år gammal.

Ändock har jag hela tiden fått använda musiken. Musiken har varit en stor hjälp i tjänsten.

— Idag är jag pastor och ordinerad av sydstatsbaptisterna. Det är den största baptistgruppen i Amerika med ungefär 14 milj. medlemmar. Det började i sydstaterna därav namnet.

Jag har varit pastor i ungefär 24 år och även varit evangelist i några år.

I början av 50-talet arbetade jag som professionell musiker i en kvartett. Jag fick ett allvarligt problem med halsen och läkarna visste inte vad de skulle göra. Om jag talade eller sjöng blödde min hals och jag spottade blod. Jag kämpade då med en hel del saker. På ett möte i staden St Louis, i sydöstra Missouri, med ett tusental människor talade Gud till mitt hjärta igen och jag lovade Gud att jag skulle predika evangelium. Han talade till mig om att han ville hela mig om jag ville kapitulera. Jag svarade ja och blev helad och har aldrig därefter haft det problemet mer. Det var alltså 36 år sedan.

Därefter studerade jag teologi. Men jag tog väldigt allvarligt det jag läste i bibeln och jag visste på grund av vad jag sett av vissa människor som var andedöpta, att andedopet var verkligt.

Jag bad om ett verk av den helige Ande för att kontrollera mitt liv. Och det hände mig verkligen. Allt förändrades och jag förstod att då jag blivit frälst, hade jag bara gläntat på dörren in i det oändliga gudsriket.

MR: Du bor ju i USA som har en unik historia, med många väckelser, men även religioner p g a religionsfriheten. Kan du ge en kort bakgrund till förhållandena i ditt land?

— Det är lätt för amerikaner att referera till det stora amerikanska uppvaknandet. Charles Finney, eller Billy Sunday-väckelserna och andra stora rörelser, som kommit från de stora väckelsetiderna. Vi känner verkligen att Gud välsignat oss.

Det finns också stora faror med detta. Det finns många människor som litar på sina föräldrars andliga erfarenheter, men de är Guds barnbarn, d v s de har aldrig haft en personlig upplevelse. De lever på ett namn, de talar språket, de kan tala det väl men de har aldrig haft en erfarenhet.

Jag tror verkligen att Gud håller på att samla sitt folk idag. De verkligt troende dras tillsammans, men samtidigt finns det så mycket förvillelse. Många specialiserar sig på en sanning ur skriften och för den till ytterlighet. Jag vill inte förringa eller ha fientlighet mot någons tänkande men det finns grupper i Amerika som går under namn som Move of God (Guds rörelse), Latterain och alla möjliga sorters namn.

Framgångsteologi

Jag anser mig som en biblisk karismatiker, men jag

vägrar att bli associerad med en del av de så kallade karismatiska organisationerna eller rörelserna eftersom de har gått till ytterligheter. De har gått in i vad vi kallar "Framgångsteologi". (Name it and claim it). Man säger till Gud vad han ska göra och kontrollerar honom, precis som man stänger och öppnar kranen i köket. Man kan bara säga några bibelord till Gud och säga vad man vill ha och så ska man få det. Men de ignorerar befallningarna och buden. Många av dem t o m ignorerar ett rättfärdigt leverne. Jag har sett många leva mycket lössläppt och inte följa inte god biblisk etik. De kastar helt enkelt bort den bibliska etiken och bara talar om för Gud vad de vill ha. Andligheten bedöms utifrån den ekonomiska framgången.

Detta är inte bibelenligt. Här finns ingen plats för någon kristen att någonsin gå igenom förföljelse prövningar eller vindar av motstånd. Så om man upplever motstånd, prövning i livet, vare sig fysiskt eller andligt eller svåra omständigheter, så istället för att be Gud att vända det till något gott för att Gud ska få äran, så säger de helt enkelt att du hade ingen tro. Din tro var borta. Om du hade haft tro kunde inte det där ha hänt. Du skulle ha uttalat ett positivt ord. Det här säger jag med försiktighet, men detta positiva tänkande närmar sig vissa extrema kult-läror. Kristna går igenom problem ibland och blir prövade i olika omständigheter, då måste vi be Gud om seger. Men de har gått bortom bibliska begrepp.

Det finns en stor rörelse som menar att om man verkligen har tro, kan man aldrig vara sjuk, aldrig ha ett problem, man kan bara säga ett ord emot varje satanisk attack och man kan få ett större hus, flera hus, en större bil, en fin segelbåt att segla ut på havet med och mycket pengar att använda och det handlar om materiella välsignelser.

— Resultatet av en sådan här undervisning ser vi hos människor som blivit så materialistiska att de förlorat den genuina nytestamentliga församlingsgemenskapen.

Nionde himlen

Många av dem möter problem i livet. Bara för att de tror på det sättet betyder det ju inte att de inte får möta några svårigheter.Det kan vara ett av deras barn som dödas i en bilolycka eller deras hus brinner ner i en eldsvåda eller någon av dem blir sjuk eller någon i deras familj får cancer och är döende. Då kan de inte klara av verkligheten eftersom de levat i en drömvärld. Som vi säger i USA, lever de på moln nio. De är i himlen innan de kommit dit och de kan inte konfronteras med verkligheten. Jag har sett dem då detta verkligen händer, då överger de sina läror eller församling och blir frustrerade eftersom de inte var utrustade med ordet för att klara av en sådan situation. De har ju blivit undervisade att det kan inte hända, "sådant kan inte komma nära mitt hem". "Mitt barn kan aldrig bli sjukt." "Jag kan aldrig förlora mitt arbete." "Mig kan aldrig fattas pengar att köpa allt jag vill ha." Så om de mister sitt arbete eller inte har pengar till att köpa saker för att njuta av, så plötsligt har de ingenting att hålla sig till. De blir frustrerade. De hade levat på en lögn.

Jag har talat personligen med många som förfäktar denna lära och även predikat på deras möten, försökt resonera med dem, men många går in i någon pseudo-andlighet och får en elitkänsla. De ser ner på andra kristna. Man är en väldigt fattig kristen eftersom man inte tillhör deras inre krets som får allt det här.

MR: Jag har hört att nästan alla människor i USA säger att de är födda på nytt.

— Det begreppet har fått en betydelse som är felaktig, liksom även ordet karismatisk som används väldigt fritt. Man kan tala om världslig karisma. En journalist kan tala om en regeringsman eller borgmästare som har karisma. Sedan har det blivit populärt att säga att man är född på nytt på grund av att president Jimmy Carter sa att han var det. För femtio år sedan kunde man förstå vad man menade med begreppet "född på nytt". Men så är det inte idag. Nu likställer man medlemsskap i en församling eller kanske till och med ett barndop med att vara född på nytt. Så när de är vuxna kan de säga: "ja, jag har blivit född på nytt, jag blev döpt när jag var liten i kyrkan" eller "jag är med i den och den kyrkan" av vilken bekännelse som helst kan betyda "född på nytt". Så det är ett löst begrepp bland amerikaner idag använt av - många politiker, artister och rockmusiker m.m. och detta oroar mig väldigt mycket.

MR: Vad tror du om den all-

forts. sid. 29

som kranen i köket!

ANSLAGSTAVLAN

STOCKHOLM

Maranataförsamlingen, G:a Brog. 27, Stockholm. Tel: 08 - 23 52 30
Mötestider: Tisd 19.30 Bibelstudium, onsd 19.30 Väckelsemöte, lörd 19.00 Bön, sönd 11.00 Predikan, 19.00 Väckelsemöte (Se annonser i Dagens Nyheter, onsd o. lörd.)
Postadress: Box 344, 101 24 Stockholm
Postgiro: 44 10 05 - 6

Radio Maranata, STOCKHOLMS CITY,
88 MHz: Tisd 8.30 - 9.00, tors 8.30 - 9.00, 20.30 - 21.00, lörd 22.30 - 23.00
Postadress: Box 344, 101 24 Stockholm
Telefon: 08 - 23 52 30
Arabiska: Fred 20.30 - 20.45
Spanska: Fred 20.45 - 21.00
Postgiro: 49 14 21-4

Radio Maranata, JÄRVA, 91,2 MHz: Tisd 8.00 - 8.30, torsd 8.00 - 8.30, sönd 9.00 - 10.00
Arabiska: Fred 17.30 - 18.00
Postadress: Flyttblocksvägen 14, 161 70 Bromma

Radio Maranata, BOTKYRKA/SALEM,
91,6 MHz: Månd 19.30 - 20.00, onsd 8.30 - 9.00, sönd 23.00 - 24.00.
Arabiska: Lörd 8.30 - 8.45
Spanska: Lörd 8.45 - 9.00
Postgiro: 26 99 46-0

Midnattsropet, Box 3084, 161 03 Bromma
Postgiro: 48 64 65-8

GAMLA BRO, Gamla Brogatan 27, Stockholm
Gamla Bro Pilgrimshem hotell
Studio 8-kanals demo studio
Postadress: Box 344, 101 24 Stockholm
Telefon: 08 - 23 52 30 (vxl)

Pilgrimstryck: Holbergsg. 108, Box 3084,
161 03 Bromma. Tel: 08 - 37 49 00, 37 58 31

ÖREBRO

Maranataförsamlingen, Post- och besöksadress: Humlegården, Latorp, 710 15 VINTROSA
Tel: 019 - 964 72, kontor: 964 49
Mötestider: Onsd 19.30 Bönemöte, lörd 19.30 Bibelstudium. Sönd 11.00 och 19.00 Mötesplats, som regel Humlegården, Latorp. (Annonser: Lörd. i Nerikes Allehanda)
Postgiro: 37 50 50 - 2

MRM Musikcenter, Bok- o. musikförlag, Humlegården, Latorp, 710 15 Vintrosa.

Lilla Bageriet med brödbutik: Hjorttorpsv. 1, 703 66 Örebro.
Telefon: 019 - 11 27 33

Radio Maranata, ÖREBRO, FM 95,3 MHz:
Tisd, tors o lörd 20.00 - 21.00
Onsd, fred o sönd 9.00 - 10.00

GÖTEBORG

Mötestider: Tisd 19.30 Bibelstudium. Lörd 19.30 bön o. bibelstudium, sönd 19.00 Väckelsemöte. (Övriga möten se annons GP.)
Adress: Warfvingska Villan, Apotekargatan 17
413 19 Göteborg
Telefon: 031 - 41 48 08
Postgiro: 41 43 63 - 2

Radio Maranata, GÖTEBORG, 94,9 MHz:
Torsd 14.45 - 15.45, fred 11.30 - 12.00, 17.15 - 17.45
Telefon: 031 - 41 48 08

LJUNGSBRO

Mötestider: Lörd 19.30, sönd 15.00 i storfamiljen. (I övrigt se annons i ortspressen)
Post- och besöksadress: Jakobslund,
590 60 Ljungsbro
Postgiro: 97 21 85 -3
Telefon: 013 - 681 61, 652 92, 631 64

NORGE

Post- och besöksadress: Nyhus, 2760 Brandbu, Norge.
Telefon: 00947 - 60 311 99, 60 300 50

Välkommen till
BIBELSKOLA
i höst
18 okt – 2 nov
på GAMLA BRO
Lärare: ARNE IMSEN, Jan-Egil Hafsahl, Gunno Andersson, Kjell Hägerman, Per-Arne Imsen, Tage Johansson, Folke Jacobsson m fl.
För inf. ring 08/23 52 30

Arne Imsen reser till Sydafrika:

-Jag vill

Det är inte något ovanligt att journalister och fotografer kommer till Gamla Bro för att intervjua Arne Imsen. Intresset från massmedia kan naturligtvis gälla många olika saker, men oftast har man då avtalat tid och träffas under någorlunda ordnade former. Men för någon vecka sedan blev det bokstavligen kaos, växeln ringdes ner och många kom till Gamla Bro utan att i förväg ha anmält sig. Man kom också denna gång för att få ett uttalande av Arne Imsen — den stridbare pastorn och opinionsbildaren.

Den här gången gällde det Sydafrika. I en skrift hade Imsen talat om "det korstågsdrabbade Sydafrika". Det verkade ha utlöst en serie av aktiviteter. Man tog fasta på uttalandet, undrade vad som menades etc.

När Imsen utvecklat sina teorier och delat med sig av sina tankar och funderingar gav det bara upphov till häftigare reaktioner. För nu stod det klart att pastor Imsen tänkte resa till Sydafrika. I februari är det planerat. Avsikten är att besöka en hel rad av församlingar där....

Det tände till — ämnesområdet är hett, känsligt och tämligen laddat just nu. Över hela Sverige kunde man nu läsa om Arne Imsens resa till Sydafrika. Löpsedlar och rubriker basunerade ut sitt budskap från pressbyråer, annonspelare och tidningskiosker.

— Jag tar avstånd från handelsblockad mot Sydafrika, säger Imsen bl a.

Och att det mest är vita församlingar han kommer att besöka har ännu mera upprört sinnena.

Att resan till Sydafrika planeras just nu förklarar han:

— Jag vill protestera..... Det svenska namnet borgar för att vi står bakom t ex handelsblockad mot Sydafrika. Jag vill säga att det här vill jag inte delta i.

— Vi skulle börja med att ta itu med vår egen apartheid. Hur gör vi med invandrarna, zigenarna och samerna, för att inte tala om de religiösa minoriteterna här i landet.

— Det finns t ex en åsiktsregistrering som är förfärlig. På barnavårdscentralerna kan det på maranataföräldrarnas journaler tillfogas övriga fakta om barnen "föräldrarna aktiva i maranata". Vad är det för något? Vi skulle börja med att ta bort soporna utanför vår egen dörr innan vi börjar tala så högljutt om andra länder och deras problem.

— Gör man nu ändå det — varför säger ingen något om Mocambique? Det är ju fruktansvärda saker som sker där — men det har man inget behov av att ta upp.

Intensiv och engagerad

Imsen är intensiv och engagerad. Orättvisor upprör honom i hög grad. Under tiden i Dominikanska Republiken (varifrån han återkom för bara någon månad sedan) var det ett fall med tre, på lösa grunder, mordmisstänkta män, vars historia upptog tid och intresse. Möten och kampanjer krympte ihop betänkligt för att få tid och möjlighet att göra en insats för dessa män.

Och i ett land som Dominikanska Republiken tar byråkratin och administrationen en smula längre tid än man vanligen tänker sig. Skrivelser, besök hos advokater och institutioner tar energi och kraft i större utsträckning än vad det normalt skulle göra i Sverige...

Men nu handlade det alltså om Sydafrika. Vi citerar

PROTESTERA!!

ur en kvällstidning:
— Och massmedia är också mer intresserad av att tala om missförhållanden i Sydafrika än vad som händer i våra grannländer. Om hur våra kristna bröder bakom järnridån har det. Ingen har heller krävt att vi ska organisera en handelsblockad mot Sovjet. Men det är poänglöst eftersom vi vill utvidga våra marknadsandelar där.

Arne Imsen är emot rasåtskillnadslagarna och vill att de färgade ska få rösträtt.

Men han anser att en handelsbojkott är totalt verkningslös.
— De som har det dåligt kommer att få det sämre, de som är priviligierade kommer att bli mer priviligierade. Bojkottdebatten är hemsk att höra på. Det diskuteras om vi har råd, om USA kommer att vara med. Var finns idealiteten?

Ett av målen med Arne Imsens resa är att etablera kontakter så att Maranata kan bygga upp församlingar i Sydafrika.

Endast genom att sprida evangeliet kan de svarta i Sydafrika hjälpas.
— Det är inte vår uppgift att rädda Sydafrika, utan kanske rädda en och annan av våra bröder till ett människovärdigt liv.

Om knappa fem månader, om allt går i lås, blir det avresa till Sydafrika. Finansieringen av resan sker genom enskilda medlemmars insatser.

Givetvis kommer MR att delge intryck, impulser och stämningar från kampanjen i Sydafrika. Men innan dess — redan i nästa nummer kommer en artikel om Sydafrika. Arne Imsen ger då en bakgrundsanalys till apartheid inom olika områden. Med tonvikten lagd på problematiken i Sydafrika.

Sydafrika — ett omdebatterat, känsligt och ganska ömtåligt ämnesområde just nu.

När därför Arne Imsen i en intervju sa att han hade planer att besöka Sydafrika för en predikoresa gav det upphov till olika reaktioner.

Så gott som alla dagstidningar tog upp det och löpsedlar och tidningsrubriker skrek ut ledorden "Imsen" och "Sydafrika".

Text:
ULLA
NÄSHOLM

SEMESTERSTÄNGT

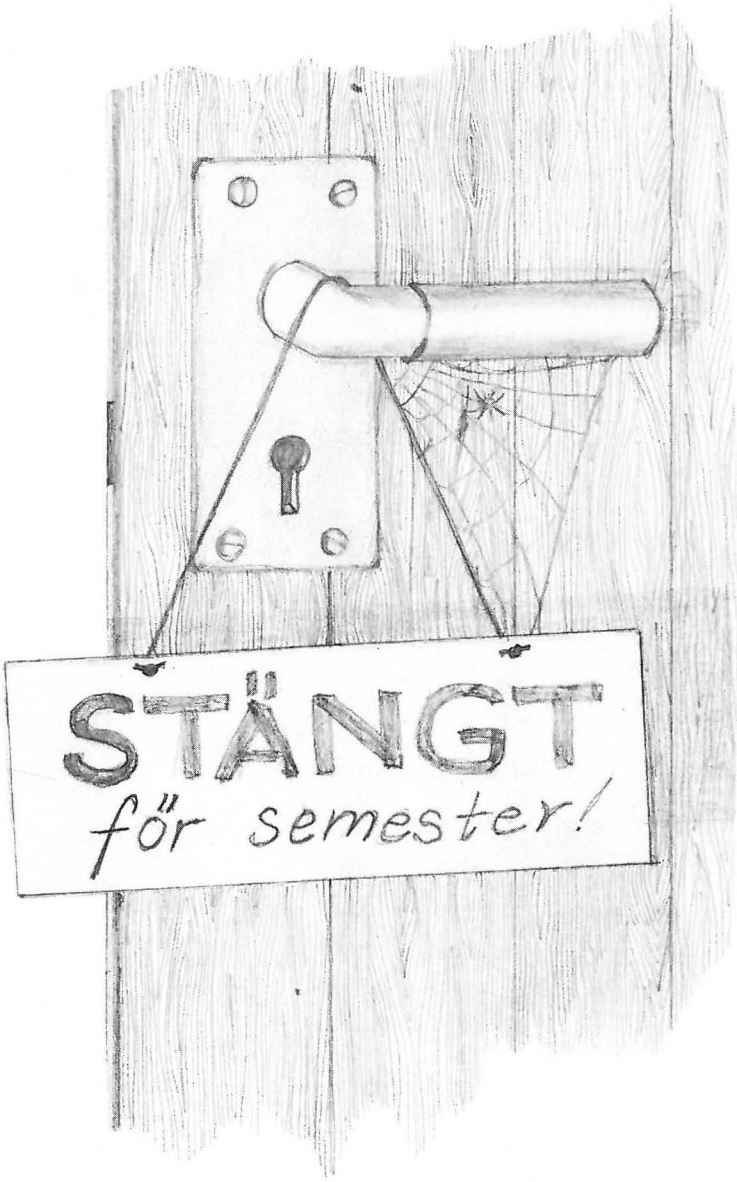
Text: RUNO STRÖMMARE

För en del år sedan var jag med om en liten händelse som sedan dess dröjt sig kvar i mitt minne. Det händer att vi ibland blir påminda om något vi tidigare upplevt. Det blir "levande" igen och får ny aktualitet. Något händer omkring oss och ger upphov till att vi minns tillbaka.

Det var en tidig söndagsmorgon. Jag och några evangelistkamrater startade vår resa söderut genom landet. Senare samma dag på kvällen skulle vi medverka i ett väckelsemöte i en mellansvensk stad. Vi hade god tid på oss denna varma högsommardag. Klockan närmade sig elva på förmiddagen när någon i bilen kom på idén att vi skulle besöka ett förmiddagsmöte i staden vi just passerade igenom. Sagt och gjort, vi började leta efter något som såg ut som en kyrkolokal. Efter några kvarters körning stannade jag upp utanför en karakteristisk kyrkobyggnad. Här går vi in föreslog någon och sedan blir det lämpligt att vi äter middag innan vi fortsätter.

Väl ute ur bilen och några steg upp på kyrktrappan såg vi skylten som sedan i flera år skulle dröja kvar i mitt minne. Vi hajade till alla fyra. Läste om och om igen texten som inte riktigt på allvar ville fastna på näthinnan. Vad stod det egentligen på skylten? Var det ett skämt? Ville någon driva gäck med mötesbesökarna? Vi tog tag i dörrhandtaget för att öppna dörren och riktigt övertyga oss om att det som stod på skylten på dörren bara var ett dumt skämt.Den låsta dörren gav oss till slut bekräftelse på att texten på skylten talade sanning.

Har du gissat vad som stod på dörren? Inte! Nej, det är kanske inte så lätt.

Det tog mig flera minuter att fatta dess innebörd. Ändå var det bara tre ord: *Stängt för semester!*

Kyrkan var stängd, församlingen hade tagit semester. Pastorn hade rest bort. Medlemmarna flytt staden för ett lättjefullare liv på någon semesterort. Någon, kanske valt att åka på "konferens" rentutav. Någon hade lagt sig i hängmattan och någon hade kanske grävt ner sig i den egna trädgården bakom höga staket. *"Syndare göre sig ej besvär"* kanske vore en bättre text på nämnda skylt.

Denna lilla händelse har på nytt fått aktualitet för mig denna sommar. Jag minns också en resa min familj och jag gjorde genom södra Sverige för några år sedan. På varje större plats efter vår färdväg letade vi efter någon form av andlig aktivitet, tältmöten eller annan verksamhet. Resultatet blev mycket magert. Vi skulle utan överdrift kunna sätta samma rubrik över denna resa: *"Semesterstängt, syndare göre sig ej besvär!"*

Själv bor jag nära två stora turistorter som varje sommar tiodubblar sitt innevånarantal. Men när det gäller den andliga aktiviteten som allmänt är låg genomgår den en minskning lika stor som föregående ökning.

Vad beror nu detta på? En del har jag redan svarat på, men frågan är inte så enkel så att den har ett enda svar. Svaren blir många. Sommaren är semestertid, ledighetstid, slöhetstid, konferenstid, släktträffarnas tid, bekymmerslöshetstid osv. Det ser ut som om livet i församlingen följer samma lagar som råder i samhället i övrigt. Man har inrättat sitt liv efter människolagar i stället för gudomliga lagar. Man läser hellre andra böcker än man läser bibeln. Man ersätter Herren Jesus Kristus med andra lärare och vishetsprofeter. Man tror mera på "Pastorn" än man tror på Den Helige Ande. Man dövar sitt eget samvete genom att se på andra i stället osv.

Nu är det väl ändå så att behovet av att möta Jesus till frälsning, upprättelse, förlåtelse och läkedom inte upphör eller minskar för att man har semester från sitt arbete. Längtan, syndanöden, renhetsbehovet, befrielsekampen upphör väl inte för att man tagit ledigt från det vardagliga knoget.

Själv vill jag nog hävda och slå fast att dessa elementära behov hos människan förstärks och blottläggs under semestertider. Varför visar all statestik på toppsiffror ifråga om självmord och självmordsförsök under storhelger och tid då många har ledigt? Är det inte så att problemen kommer närmare och blir mer nakna

när man får mera tid över åt sig själv? Jag tror det.

Vad lär då detta oss?

Tveklöst har du och jag som Jesu lärjungar försummat mycket ifråga om detta jag talat om. Nu är tid att tänka om. Det är ännu tid att göra bättring. Att på nytt axla de uppgifter och bördor Herren givit åt oss. Att föra ut det evangelium han anförtrott åt oss. Läs 2 Kor. 5:17-20. Ett budskap som är unikt. Så unikt att dess like ej finns någon annanstans i någon annan religion. Läs Apg. 4:12. Vi måste inse och förstå att vi blivit tilldelade den största uppgift någon kan få. Att vinna människor för Honom som gav sitt liv och tog all vår synd på sig upp på korsets trä och bringade försoning till en hel värld. Läs Rom 5:8.

Semesterstängt? Jag låter den frågan gå vidare och du får själv ärligt och upprikt igt svara på den. Du kanske just nu har "semesterstängt". Eller lever du med "söndagsöppet" eller "konferensöppet". Du vet att många människor använder sommaren till att åka runt på "konferenser" för att söka efter nya "lyckopiller" för känslolivet. En sorts andlig narkomani. En "kick" här och en liten "kick" där. Så lämnar man församlingen där hemma och strör sina semesterpengar till höger och vänster. Satsar på det ena fantastiska projektet större än det andra. Så utarmar man den egna församlingen och omöjliggör för församlingen att bedriva effektiv verksamhet, främst då sommartid.

Visst har vi behov av att träffas på konferens men det får aldrig gå ut över den egna församlingen, utan ska i stället var en källa till inspiration och förnyelse för den egna verksamheten.

Min vän! Låt dig inte luras av vår tids "Lyckoprofeter" som lovar guld och gröna skogar bara du gör som de säger. Kom ihåg: *Trons yttersta konsekvens är lidandet!*

Det kommer vi aldrig ifrån om vi vill leva ett segerrikt liv i Kristus. Vad som än predikas och sägs står Guds ord fast som en klippa. Oberört av alla stormar. Guds ord är skarpt, levande, åtskiljande och en domare över hjärtats tankar och inför det ska vi en dag göra räkenskap. Ve oss om vi tagit bort eller lagt till något i Guds ord. Guds evangelium är ingen lyckofilosofi. Många går så långt idag att man till och med förvanskar hela evangeliets kärna och innersta hemlighet. Centrum för hela vårt liv och vår frälsning — *Försoningen*. För att få sin egen "lyckolära" att låta trovärdig.

Nej min vän, nu är hög tid för oss att revidera våra "öppettider". Låt oss byta ut skylten om semesterstängt till "JOURÖPPET" i stället. Vi måste lära av Jesus själv. Han hade alltid tid för människor. När behovet fanns var Jesus alltid närvarande för att hjälpa, förlåta och befria.

Låt den Helige Ande leda dig in i den tjänst som redan är förberedd för dig. Jesus vill göra dig till själavinnare och ett rikt utrustat redskap i sin hand. Han vill börja idag i ditt liv. Just nu vill han ha ditt svar. Inte imorgon utan just nu, idag. Läs: Hebr. 3:7.

Säger du ja till Honom idag ska du uppleva att Han redan nu fyller dig med sin krafts Ande och gör dig frimodig att gå Hans ärenden. Bli ett redskap till människors frälsning i din omgivning.

Det finns så många sätt vi kan vara verksamma på. Alla har vi en speciell uppgift. I Guds plan har vi alla vår särskilda plats. Förutbestämt sedan långt tillbaka. Läs: Jer. 1:5

Vi måste mobilisera på nytt. Ut på gator och gränder och nödga människor att komma. Torg och varuhus, tältplatser och badstränder, hus och hem måste få besök utav oss denna sommar. Läs: Luk 14:23

Som en nyfrälst man sa till mig häromdagen: "Man bara väntar på att få höra ett ord om Jesus och att någon visar vägen". Det finns idag en sådan nöd och längtan efter frälsning. Ett djupt uttalat behov av att uppleva rening och upprättelse. Man är så trött på alla falska löften, man längtar efter budskapet om försoning för hela syndamänniskan. Bördor som lyftes av och bojor som brister. Hjärtesåren som får läkas och strider som stillas. Vem vill gå? Vem vill vara budbärare?

Låt oss sluta leden. Den sista striden stundar. Sista tiders väckelse har begynt över vår jord. Jesus kommer! Är du redo?

Käre vän: Ta ner den gamla skylten "semesterstängt" och sätt upp en ny idag "jouröppet".

Vi måste lära av Jesus. Han hade alltid tid för människorna. När behovet fanns var Jesus alltid närvarande för att hjälpa, förlåta och befria.

Låt oss byta ut skylten 'semesterstängt' till *jouröppet*...

KÖPSLÅENDE OM...

forts. fr. sid. 13

Det finns en lustgård, som skall bära ljuvliga frukter för evigheten. Den ligger förvisso fjärran från ondskans boningar och denna världens furstepalats. Och jag tror jag vågar påstå, att den som skådat dess härliga rikedom, aldrig mer finner någon väg tillbaka. Ett möte med vingårdsmästaren och hela livet blir förändrat! "Får jag gå tillbaka och kyssa min far och mor till avsked?" frågar Elisa när Elia kastat sin mantel över honom. "Javisst", svarar profeten Elia, "du vet ju vad jag har gjort med dig".

Min vän — har du drabbats av *nåden* att smaka källan med det friska vattnet — då är du märkt för livet och för evigheten.

I bland har jag oroat mig för ungdomsgenerationen, skall de verkligen hitta rätt i denna världens villervalla. Tänk bara, vilken religiös soppa som bjuds idag, tillagad på "man tager vad man haver". Världens musik och kroppsdyrkan i en egendomlig komposition som numera kallas lovsång, är ett exempel på vad som serveras. *Hur* ska mina barn och allas våra barn finna vägen till sin rätta vingård i allt detta? Jag har gråtit inför Herrens ansikte över den frågan. Men så talade Anden till mitt hjärta, och jag har förstått att lösningen ligger i detta: den som har *mött Mästaren* är *förlorad* för denna världen! Men — pris ske Gud, räddade för evigheten: Jag har förstått att vi som nu utgör den äldre generationen, måste axla våra mantlar och dra vidare. Vi har att flytta våra gränser, långt bort från halvhjärtenhet och fientlig allians av vad slag det vara må. Längre in på Andens territorium må vi draga och där avskilja oss, överlåta oss på nytt igen och hänge oss åt efterföljelse och lärjungaskap.

Hur gärna instämmer vi då med moabitiskan Rut: "Dit du går, vill jag gå, och där du stannar, vill ock jag stanna. Ditt folk är mitt folk, och din Gud är min Gud".

Vi vill följa Jesus, och om den viljan blir bevisad i våra liv, kommer de unga att följa efter. Och på detta sätt skall frukterna mogna för den evighet som snart bryter in. Amen, kom Herre Jesus!

MYTBILDNINGEN KRING...

forts. fr. sid. 5

än åstadkomma förnyad kraft och aktualitet åt "den enkla berättelsen om upprorsmannen och nytänkaren som torterades till döds av sitt eget folk". Det är i stort sett kontentan av detta vidsynta missionsprogram för rymdåldern.

Förmodligen utan att veta eller förstå det har den hängivne och förvirrade visionären och reformivraren skisserat en perfekt och detaljrik kristusbild, som passar helt ypperligt in i mänsklighetens paradisiska framtidsdrömmar. Det är bara det, att Den Gamla Boken, som först beskrev denna av jordens inbyggare formade och resta bildstod, som i ett avgörande läge i den rätta stunden utrustas med perfekta mänskliga färdigheter för kommunikation, delegeras diabolisk makt och myndighet för sammanhållning och begåvas med undergörande

"...den enskilde medborgaren mot en uppblåst statsmakt med mobbingfasoner."

förmåga för att framkalla allas tillbedjan och beslut att till enväldig världshärskare kröna den monstruösa gestalt, som apokalypsen avslöjar med ett för hans identitet karaktäristiskt epitet — **anti** till hans övriga hemlighetsfulla och mystiska data samt personliga image — **a n t i k r i s t .**

I EN MYTOMANISK VERSION av polisens spaningsarbete i klappjakten på Olof Palmes mördare poängteras det illfundigt och utan något som helst pressetiskt ansvar att det verkligen inte är *slumpen,* som lett den omfattande mördarjakten primärt in i kristna kretsar. Spontant frågar man med bestörtning: "Vad är det *då* i så fall?" När blev det självklar och prioriterad rutin att jaga terrorister och mördare bland kristna grupper i Sverige?

Det är sannerligen inte aningslösheten som här spyr ut sin efterblivenhet i ett lika oskuldsfullt forum — Aftonbladets kultursida. Det är utstuderat förtal, som i nästa etapp kommer att bana väg för många trakasserier på det personliga planet. Äger detta Aftonbladets kulturkräk någon äkthet, så är det synnerligen kompromet-terande för en polisledning som dumdristig bedriver spaningarna massmedialt så, att det får förföljelse mot oförvitliga medborgare som logisk konsekvens. Det var kanske trots allt den önskade bieffekten med dessa kulturetiketterade spyor, riksmärkta och standardförpackade ateistiska propagandalögner för massmedial mytbildning och hets.

Påhoppet är chockerande, rått och i alla beståndsdelar urfalskt. Det är emellertid opportunt och platsar helt stilenligt på kultursidan i den moderna arbetarrörelsens största och mest lukrativa tidning. Den missar aldrig någon chans att i sin uppblåsta maktfullkomlighet överfalla den väckelsekristendom, som är irriterande salt och hämmande broms mot den pågående utarmningen och urartningen kulturellt, moraliskt och religiöst på alla nivåer av det statcentrerade samhället.

En skribent som får breda ut sig på en tidnings kultursida för att hänge sig *åt* och hetsa *med* så primitiva skamgrepp, ventilerar *idag* ansvarslöst den arrogans och det hat som bereder *morgondagens* mentalitet och skapar dess attityder och konfliktstormar.

MED BÄSTA VILJA I VÄRLDEN går det inte att hitta några förmildrande omständigheter till kvällstidningens komprimerade råsopar med alibi som prisvärt kulturstoff. "Det är inte en slump att polisen så envist koncentrerar sig på kristna grupperingar när Olof Palmes mördare ska spåras", har denne älskvärde kulturkannibal den belevade artigheten att generöst dela med sig till andra mindre glupska Jesus-ätare med den vilddjursliknande aptit snobberiet möjligen förmår dölja av det länge tillredda skrovmålet på Mästarens oskyldiga men brännmärkta efterföljare i samtidens artificiella plastparadis.

Den uråldriga historien kommer säkerligen att förlängas in i vår tid i modernt regisserade repriser samt på demokratiskt uppbyggda scener och i folkliga salonger för underhållning av en blodtörstig endimensionell civilisation med grodperspektiv, ett släkte som är *inspärrat* i världen, *besatt* av demoner, *förslavat* av sinnligheten samt *berusad* och *bedragen* av habegär, njutningsbegär och maktbegär med otämjbar brunst.

De kristna utpekades en gång av kejsar Nero som Roms pyromaner för att i dag i Stockholm "envist" misstänkliggöras som statsminister Olof Palmes vedersakare och mördare. Utgången kan inte bli någon annan än den vi redan känner från nattsvarta perioder i mänsklighetens historia, möjligen i andra mer sofistikerade och raffinerade former.

Det "upplysta, frihetsälskande" och lustdominerade hat moderna välfärdsfilosofier jonglerar med i dag kan oförutsett mana fram en förtätad ondska ur öppnade avgrunder på territorier, vilka ligger oss mycket närmre, än det med modern "ridderlighet" korstågsdrabbade Sydafrika. Detta internationella uppbåd mönstrat av handelsimperialismens mest renodlade profitörer i öst och väst.

Det skuldbelastade Sverige borde för sin framtids skull snabbt och radikalt sänka tonen för sin till intet förpliktande moraliska indignation och dra sig ur det internationella äventyret, innan alla välriktade urladdningar returnerar i många rekyleffekter och övermodets folkliga resningar tvingas överlämna sina stolta skaror till skoningslös hämnd och vedergällning.

Den svenska verkligheten är inte så troskyldigt fläckfri, utan har sina tydliga influenser, som det är fullt korrekt att jämställa med apartheid-systemets diskrimineringspolitik. Hur möter det svenska folket den snabbt växande och frihetsbegränsande totalismen inom landets egna gränser?

VAD FINNS DET FÖR förnuftiga skäl att offentligen beröva heder och ära av samvetsgrant verksamma sann- och frispråkiga jurister, som ansvarsmedvetet vågar säga det deras många alltför tystlåtna kolleger också vet men förtiger, för att slippa fasciststämpeln och andra trakasserier näst intill yrkesförbud.

Ur vilken flod emanerar denna symptomatiska anstormning mot medmänskliga värden med lagbundna och reglerade rättigheter som skydd för den enskilde medborgaren mot en uppblåst statsmakt med mobbingsfasoner?

Varför måste de fåtaliga röster, som ännu vågar trotsa skrivna eller oskrivna påbud om solidaritet för fridlyst manövrering under den accelererande rörelsen mot katast-

"Det hör med till den kyrkopolitiska pjäsen."

rofen i utförsbacken, bringas till tystnad genom att drakarna släpar dem till gapstocken och ljuger ifrån dem deras trovärdighet och därmed existensvillkoren?

Vi förstår signalerna och gör oss därför beredda för ett martyrium, som redan skördar sina oblodiga offer genom ljusskygga krafter, vilka med falsk legitimation alltmer högröstat och kategoriskt åberopar folkets mandat för att uppnå sina hemlighållna mål, en anonymitet det är dags att avslöja med klartext.

DET FÖRBRYLLAR ATT TIDNINGEN Dagens Nyheter med sina enorma resurser och sin prestige så småaktigt kan förlora sig i verklighetsfrämmande fantasterier och ge slapp publicitet åt upphaussade upptäckter, som ges sken av att vara ett objektivt resultat av mödosam undersökande journalistik. Vilken skolning har egentligen dess proffs fått?

Den seriösa ambitionen — man får ju förmoda att Dagens Nyheters stjärnreporter trots allt har haft en sådan då serien planerades — förkrymper beklagligtvis sitt vällovliga syfte, då den så starkt fokuserar symptomen och helt förtiger dess orsaker och okritiskt upphöjer den väletablerade motparten — etablissemangets professionella och priviligierade tyckare och språkrör — till orakel och rådgivare med "vetenskapliga" data och expertstatus på horoskopsnivå. Dessa moderna stjärn- och teckentydare är på något sätt integrerade såsom välfärdssamhällets siare, terapeuter och talismaner.

Nu har återigen några av dessa vetgiriga religionsforskare provocerats att tidsenligt *kalibrera* och med objektiv forskarblick *testa* det mönsterbildande religiösa kalejdoskopet med dess variationsrika sammansättning av brokiga fromhetstyper och teologiska fragment i ett ekumeniskt väl tillrättalagt panorama.

Nya andliga rörelser och parakyrkliga företeelser är emellertid mångfasetterade skapelser och platsar inte någonstans i en färdig religionsmosaik för den kyrkliga en-

hetens bevarande. Detta är i högsta grad obekvämt och måste naturligtvis förklaras rationellt med vedertagna religionssociologiska termer och metoder inom stabila borgerliga gränser och med statlig auktorisation.

När så den vetenskapliga systematiseringen avskalat alla irrationella faktorer,

"Tvångsomhändertagande av barn skadar *alla* inblandade."

programmeras den snillrika apparaten och skakas högtidligt med alla kvarblivna rester till nya homogena mönster med bibehållen kontinuitet i föreningen med alla andra lika reducerade religionsformer med mätbara dimensioner.

DET ÄR ÄNDOCK MÄRKLIGT eller måhända typiskt, att den parakyrkliga jätte, som helt nyligen samlade tusentals deltagare till världskonferens i mellaneuropa, helt undgår de svenska forskar- och publicistögonen. Här om någonstans konkurrerar motiven om rangordningen, och det är vare sig enkelt eller riskfritt att ge dem rätta förtecken.

Oss veterligt hade två svenska tidningar med rikspridning korrespondenter i Amsterdam. Deras rapportering är genant tendentiös i sin inställsamhet och förskönings, och de förtiger totalt sådana fakta, som upprört tusentals deltagare från framförallt den s.k. tredje världen.

Tidningarna Dagens och Hemmets Väns policy med strömlinjeformade "positiva" reportage och intervjuer i urvalet av aktualiteter är naturligtvis en populär returinformation, som med beräknande tillsatser av reklam och propaganda i rapporteringen är behagligt anpassad till det en multijätte tål av offentlig insyn och genomlysning. Det verkligt anmärkningsvärda är att de två kristna rikstidningarna med sin självcensurerade attityd inte på något sätt förmår höja sig över den låga nivå som Dagens Nyheter borde få vara ensam om i desinformationen om religiösa fenomen i tiden.

Den trovärdiga nyhetsförmedlingen får man därför söka i helt andra spalter bortom dessa tre väletablerade motpoler med deras påkostade och otroligt narraktiga informationstrix, dikterade av lojalitetskraven från deras oheliga allianser med världsmakten och andra storheter "som råda här i mörkret."

ATT EXEMPELVIS Svenska Missionsförbundet finner det opportunt och samhällsbevarande att reagera mot s.k. parakyrkliga rörelser är helt i sin ordning och hör med till den kyrkopolitiska pjäs, vars utspel och dramatik får sina seismologiska effekter genom de intensiva passioner självbevarelsedriften dikterar men maskeras samtidigt effektfullt med en avdammad församlingsteologi man sedan länge hedrat med vördnad och beundran som museiföremål.

De broderskapare i Missionsförbundets ledning, vilka tydligen initierat kartläggningen är naturligtvis inte så aningslösa och renhjärtade i konkurrensen för att behålla *gamla* och erövra *nya* marknadsandelar av den religiösa sektorn. Den politiska smutskastningen gör renhållningssträvandena skenbara och betänkliga eftersom den söker sak och legitmitet för något, som har en obehaglig bismak av åsikts- och religionsförföljelse.

Det står nämligen klart för de flesta utom möjligen för yrkesdeformerade teologer och journalister, att jordbävningsliknande förändringar i den religiösa topografin har lika litet med dolda högerkrafter att skaffa som andra närbesläktade och för det etablerade samhället obekväma trender i tiden.

Skolmedicinens förtroendekris indikerad i nya och alternativa vård- och behandlingsmetoder — ett utbrett och fullt berättigat missnöje hittar, trots förbudstavlor och socialpoliser med hot om ekonomiska repressalier och andra inbyggda tvångsåtgärder, kan fungera som en aktuell analogi värd att begrunda av skolteologins beskyddande överklass med säker lönegradsplacering och befordringsgång.

PÅSTÅENDEN OM ATT SAKLIGT grundade och kristet motiverade protester mot en religionshämmande och familjeupplösande lagstiftningsiver med sin farligaste udd och konkretion i konformistiska skol- och mediamonopol, skulle ha någon ärkereaktionär koppling och förankring är så befängda att

"— Jag är vare sig socialist eller kapitalist utan *kristen* förkunnare."

de utmanar löjet mer än förnuftet. Man får emellertid inte blunda för det faktum att publicitet med sådana vinklingar och vridningar så småningom kan leda till att okonventionella och oetablerade andliga rörelser generellt och okritiskt ges en fascistisk stämpel och kommer att få sin offentliga behandling därefter.

SÅ LÄNGE DETTA SAMHÄLLE inte förfogar över något tillnärmelsevis bättre alternativ än familjeinstitutionen för barnens födelse, fostran och uppväxt kommer kampen om tvångsomhändertagande att fortsätta i adekvata och möjligen intensifierade former och om så krävs med utomparlamentariska metoder. Den kampen för mänskliga fri- och rättigheter motiveras och legitimeras av en kristen människosyn utan något som helst behov av att snegla på opinionsundersökningar eller numerära jämförelser med andra länder.

Tvångsomhändertagande av barn skadar alla inblandade och hjälper ingen, varför vårdapparatens dubbelkommando med tvång eller frivillighet, i människovärdets intresse och för en kommande generations skull måste omintetgöras och socialtjänstemännen avväpnas sina repressiva fullmakter. Det är en tvärpolitisk uppfattning, men för oss är det en renodlad kristen grundinställning och har ingenting med politisk imperialism eller ideologiska svärmerier att göra. Det är tro, omsatt i praktisk vardagsreligion utifrån en kristen livssyn.

PÅ SAMMA SÄTT är det föräldrarnas självklara plikt att med konkreta åtgärder avvisa statliga dekret, som totalt slukar deras barn från födseln till vigseln. Här är hemundervisningen det absolut bästa alternativet med de krav den ställer och den kreativa isolering den förutsätter. Tål pluralismen den påfrestningen utan att denna föräldrarätt till barnens fromma undermineras med massmediala dimridåer med faktafalsarier för fascistoid brännmärkning?

OSÖKT LEDER DN:S AKTUELLA "avslöjande" av dolda och samhällsfarliga krafter till 60-talets största tidningsbragd, som gjorde en bisarr herrorden med hemlig bas i huvudstadens centrum till en mäktig mot riket stämplande, militant organisation med avancerade och långt framskridna planer på en statskupp i denna stabila vrå av världen. Vapengömmor avslöjades och militär exercis och drillning av nazistinfluerade ynglingar beskrevs på ett sådant sätt att en skräckslagen regering snabbinkallades till en hyperhemlig blixtkonselj med hela toppskiktet av landets militära, polisiära och politiska ledning för information till snabba förebyggande motåtgärder.

Den publikt uppbyggda kuppmyten slogs emellertid snart sönder till en rövarhistoria med imponerande kassaframgångar för den högtspelande publicisten. Chefredaktören skakade gåslikt av sig den nergörande kritiken från en granskande enstämmig presskör och konstaterade belåtet det mest påtagliga slutresultatet i den bieffekt, som explosionsartat rätade ut upplagekurvan i en vertikal linje uppåt.

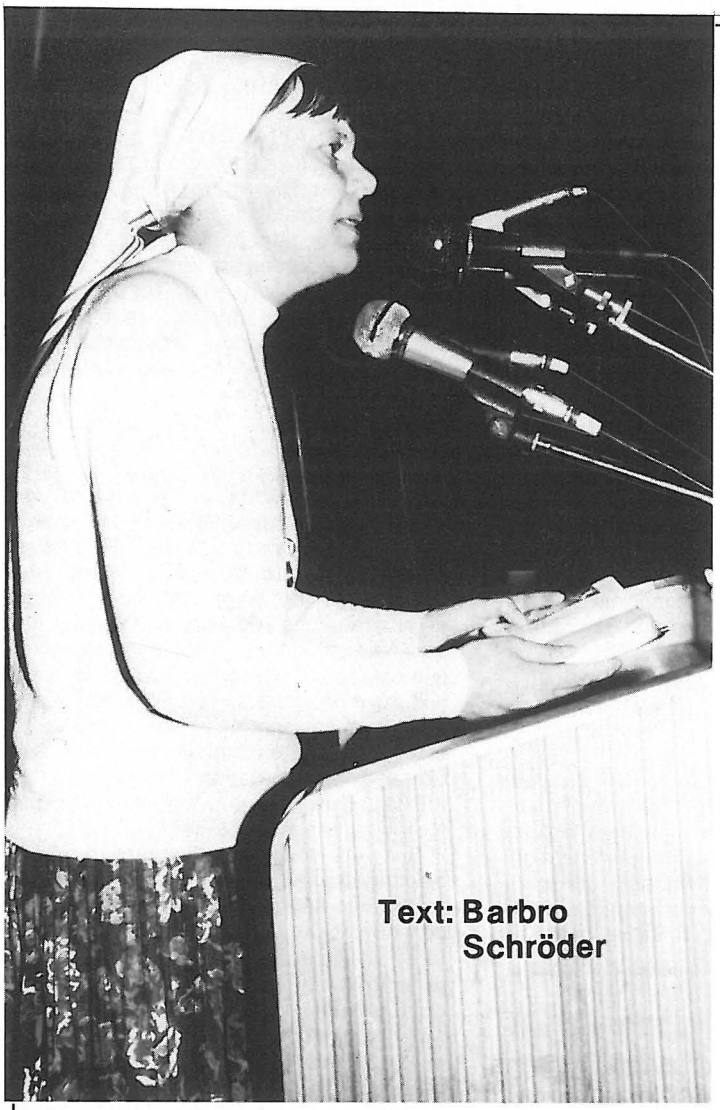
På flera sätt och på vissa punkter tangerar granskningen i den här artikelserien överfallet på S:t Mikaelsorden, med uppenbar risk att totalt förkastas som en ståndsmässig amsaga med repris i mindre format.

"En sann och levande kristen tro är i sin menlöshet och klokskap avväpnande."

JAG KÄNNER MIG INTE speciellt sårad av att buntas ihop med detta brokiga och förment extrema sällskap, även om det spontant upplevs såsom en liten sensation, ty jag har nyss *varnats* av vänner och *hotats* av motståndare i Centralamerika för det de uppfattar såsom kommunistisk propaganda och infiltration i min förkunnelse och mitt arbete i Dominikanska Republiken. Hemkommen till Sverige har DN behagat placera mig tillsammans med utmålade mörkermän i ett mörkblått spektrum. Ett förtydligande vore en hederlig gest.

Men utan ens ett försök till försvar eller förklaring vill jag helt kort och oförbehållsamt deklarera, att jag vare sig är socialist eller kapitalist utan kristen och förkunnare med en passion att i denna tid förverkliga

forts. sid. 29

Text: Barbro Schröder

— Kom till BLODSKÄLLAN!

— Det fanns en dag då jag upplevde syndaförlåtelse och pånyttfödelse. Det kan ingen ta ifrån mig. — Men sedan dess har jag åter och åter fått gå tillbaka till blodskällan och uppleva rening och förlåtelse.

Det är en psalm som jag länge har läst, psalm 32. *Syndabekännelse och förlåtelse. Säll är den vilkens överträdelse är förlåten, vilkens synd är överskyld. Säll är den människa som Herren icke tillräknar missgärning, och i vilkens ande icke är något svek. Så länge jag teg, försmäktade mina ben vid min ständiga klagan. Ty dag och natt var din hand tung över mig; min livssaft förtorkades såsom av sommarhetta. Sela. Då uppenbarade jag min synd för dig och överskylde icke min missgärning. Jag sade: "Jag vill bekänna för Herren mina överträdelser"; då förlät du mig min synds missgärning. Sela. Därför skola alla fromma bedja till dig på den tid då du är att finna; sannerligen, om ock stora vattenfloder komma, skola de icke nå till dem. Du är mitt beskärm, för nöd bevarar du mig; med räddningens jubel omgiver du mig. Sela. Jag vill lära dig och undervisa dig om den väg du skall vandra; jag vill giva dig råd och låta mitt öga vaka över dig. Varen icke såsom hästar och mulåsnor utan förstånd, på vilka man lägger betsel för att tämja dem, eljest får man dem ej fram. Den ogudaktige har många plågor; men den som förtröstar på Herren, honom omgiver han med nåd. Varen glada i Herren och fröjden eder, I rättfärdige, och jublen, alla I rättsinnige.*

Vi får inte tappa glädjen

Varen glada i Herren och fröjden eder I rättfärdige och jublen alla I rättsinnige slutar den här psalmen med, efter uppgörelsen. Jag tänker på det och man kommer tillbaka till det gång på gång. Säll är den man vilkens överträdelser är förlåtna. Det fanns en dag i mitt liv då jag upplevde syndaförlåtelse och pånyttfödelsen. Det kan ingen ta ifrån mig. Men efter den dagen har jag många gånger fått gå tillbaka till blodskällan och bekänna min synd inför Honom.

Inte underskatta barnen

Vi får komma till honom och fröjdas i honom och möta honom på nytt och på nytt igen. Halleluja. Trots att vi kommer ifrån honom så kan ingen ta ifrån oss den stunden då vi mötte honom till pånyttfödelsen, då vi föddes till liv och fick den här kontakten med den levanden Guden. Ingen människa kan ta ifrån mig, att det finns en dag i mitt liv då jag mötte Jesus till frälsning. Men så får jag komma till blodskällan på nytt och på nytt.

Det finns ju inget som glädder en så mycket som att se en människa bli frälst. Men tänk då för en mors hjärta att få se sitt eget barn komma och möta Jesus till frälsning, det är så stort så det kan bara en mor förstå. Och jag tackar Jesus och har tänkt på det de här dagarna att vi inte får underskatta barnen, för de begriper mycket, mycket mer av Guds rike än vad vi gör. Det kan jag säga av erfarenhet för när Isak, min son, var 5 år tog han emot Jesus till frälsning. Och då han hade fått livet i Gud begrep han saker som bara evigheten kan undervisa honom genom den Helige Ande. Men han har också fått uppleva det att han har fått gå till blodskällan, göra upp, och möta Jesus på nytt. Där har vi ett ansvar som föräldrar. Vi måste vara vakna över att det i de små vardagliga händelserna kan förekomma saker som ser små och obetydliga ut, men som är så betydelsefulla för våra barn och deras kontakt med Jesus. Om vi upplever och ser att våra barn har tappat glädjen i Gud så måste vi hjälpa dem till blodskällan, syskon. Vi skall inte bara tänka att de bara är barn, de bara slogs med ett barn eller de gjorde bara det eller det...

Om de har tappat glädjen i Gud förlorar de många dagar av vandringen. Synden måste bli uppenbarad vad den än är, och kanalerna i familjen måste rensas. Halleluja! Då får vi vara glada i Herren och fröjda oss. För församlingen börjar ju i familjen, halleluja, och så får vi komma på konferens, och vara fyllda av Honom och ta emot det här ordet. Och vi är väldigt tacksamma och det är som jag säger att det finns inga ord som räcker till, därför prisar jag Jesus igen.

FRÄLSNING ÄR LIV

forts. fr. sid. 19

tidigare haft möjligheten att höra om honom och frälsningen på detta ingående sätt.

Jag började nu förstå att det handlade om något levande och inte om en död lära. Det började också gå upp för mig att det budskap Jesus kom med faktiskt var mycket radikalt och inte bara betydde att hålla en massa bud.

När jag någon kväll senare låg på min säng och läste ur Joh. evangeliet hände det som så totalt förändrat hela mitt liv. Orden värmde mig på något märkligt sätt och det Jesus sade verkade vara så riktigt och sant. Plötstligt hände något som är nästan omöjligt att beskriva i ord. Jag kände hur en varm våg av något i hjärttrakten snabbt fortplantade sig genom hela kroppen. Jag störtade upp ur sängen och satte mig vid köksbordet en stund. Jag upplevde en helt obeskrivlig känsla av salighet och värme. Jag förstod vad som höll på att ske, men jag ringde upp Lars som fick bekräfta att jag höll på att bli frälst. Senare på kvällen fylldes jag av en helt övermäktig känsla av frid och lugn. Så det är det här som är skillnaden mellan att leva och existera, tänkte jag under denna stund.

Efter denna kväll har mycket skett i mitt liv som jag inte har utrymme för att gå in på här. Första tiden var visserligen fylld av andlig kamp och tvivel.

Jag hade ingen trosgemenskap på närmare håll, bönen var svag och flera gånger kändes det som om allt höll på att tas ifrån mig. Under denna tid var en kassett med Christina Imsens sånger väldigt betydelsefull, sångerna gav mig både tröst och hopp. Det definitiva avgörandet för att jag skulle följa Jesus, tror jag kom vid möten på bibelskolans avslutning på Gamla Bro, hösten -85.

I december kom storfamiljen från Göteborg upp till Falun. Jag lät då döpa mig tillsammans med ett par nyfrälsta vänner från Säter i Dalarna. Efter en treveckors vistelse hos storfamiljen i Göteborg i januari bestämde jag mig för att försöka flytta dit. Under denna vistelse blev jag även andedöpt.

I slutet av april flyttade jag in i storfamiljen och det har jag inte behövt ångra. Att ha troende vänner omkring sig varje dag är verkligen en fördel och har betytt väldigt mycket för mig.

Jag vill verkligen uppmana er som läser detta och inte har mött Jesus att tänka efter: Varifrån kommer jag? Vart är jag på väg?

Jesus vill nå dig och frälsa dig ur denna hopplösa värld utan framtid. Han vill fylla ditt hjärta med sin kärlek, ge ditt liv innehåll och mening och dessutom ge dig evigt liv. Sök honom idag, vi vet inte vad som sker imorgon. Joh. 4:14

GUD FUNGERAR...

forts. fr. sid. 21

många situationen i USA? Kan man se att Jesus kommer tillbaka väldigt snart!

— Det ser vi väldigt tydligt. Vi har ju haft ett så stort utbud av väckelserörelser i Amerika men parallellt ser vi så mycket av sataniska krafter och andra hedniska element. Det är så mycket av världen som kommer in i församlingarna och accepteras, till och med inom perversa områden. Homosexualitet accepteras i en del av kyrkligheten. Det krävs ingen omvändelse utan kom bara som du är. Detta är ett tidstecken.

Sedan finns det också en tendens i vårt land att slösa och leva på ett märkligt sätt. Detta står helt i motsatsförhållande till sann kristendom så det visar oss att Jesus kommer snart.

— DE TRODDE...

forts. fr. sid. 7

ning. Men enligt bibeln var det inte så. Nu började de fundera om kanske t o m prästen hade fel. Något började väckas inom dem... De var inte längre så säkra på att de kom till himlen om de skulle dö.

— En dag kom en kvinna och besökte mig. Tidigare hade jag varit i deras hem och därför vågade hon söka upp mig. Hon hade tänkt be prästen om hjälp men nu kom hon i stället till mig. Hon berättade om problem i sitt äktenskap, det var nära skilsmässa och hon var djupt olycklig.

— Vi ber till Gud att han förlåter dig dina synder, så kan jag tala med din man sedan, sa jag. Kvinnan fick frid i sitt hjärta och blev mycket glad. Nästa dag besökte jag hemmet.

— Ni behöver inte skiljas, utan Gud löser problemen, sa jag. Det är nog det bästa sa mannen och vi böjde knä tillsammans och så fick han också frid. Makarna bad varandra om förlåtelse och kramade om varandra och äktenskapet blev upprättat.

— På Grönland har vi satsat mycket på litteraturmissionen. Vi hade också en missionsbåt på södra Grönland och där reste vi runt i bygderna och hade möten och delade ut litteratur. Vi hade barnmöten och möten för vuxna.

— På den tiden fanns det nästan ingen litteratur på grönländska, men vi hade satt igång och tryckt några tidningar som vi delade ut i varje hem. Här och där fick vi då bedja för människor.

— På den plats där vi nu bor har vi bott i 20 år och där har vi byggt en något större missionsstation. Där har vi mötesverksamhet, missionsbåt och på den är min äldste son skeppare. Han reser runt hela kusten och håller möten på olika platser.

— Missionen behöver många förebedjare. På Grönland är det väldigt stora problem med alkoholism och många är bundna i spritmissbruk. Människor kan bli frälsta, men efter en tid bjuder släktingar eller vänner dem och vill att de skall delta i deras fester. Om de inte har mod eller karaktär att tacka nej så faller de.

— Bed till Gud för dem att de får uppleva andens dop så att de får gudomlig kraft att säga nej när frestelsen kommer, om de än så blir utsparkade från släkt och vänner. Och det krävs mod att ställa sig utanför släkten.

— Där är man mycket mera beroende av varandra än här och det behövs mod för att gå den smala vägen.

MYTBILDNINGEN KRING...

forts. fr. sid. 27

och gestalta ett nytestamentligt församlingsideal, så som det refererande och vägledande framträder i Jesu bergspredikan, apostlarnas undervisning och i urkristen praxis med de hjälp- och maktmedel evangeliet själv erbjuder.

Att en sådan förkunnelse och praxis med nödvändighet måste få politiska konsekvenser, eftersom den är både självkritisk, kyrkokritisk och samhällskritisk utan någon som helst partianknytning eller anslutning ligger i sakens natur, framför allt i en tid då medborgerliga rättigheter successivt förskjuts och slår över i sina motsatser och blir frihetshämmande skyldigheter med förbindliga intrång, som äventyrar den personliga integriteten och gör demokratin illusorisk.

EN SANN OCH LEVANDE kristen tro och verksamhet utan imperialistiska attityder är i sin menlöshet och klokskap avväpnande och oåtkomlig för alla spekulationer och manipulationer av den ena eller den andra karaktären inifrån eller utifrån. Därför har den råd att vara ödmjukt tacksam för både vederhäftig och förädlande kritik och brännmärkande smälek.

Redan Petrus kungjorde:

— Eftersom nu allt detta sålunda går till sin upplösning, hurudana bören icke I då vara i helig vandel och gudsfruktan, medan I förbiden och påskynden Guds dags tillkommelse varigenom himlar skola upplösas av eld och himlakroppar smälta av hetta!

— Men nya himlar och en ny jord, där rättfärdighet bor, förbida vi efter hans löfte.

ATT TILLBEDJA GUD

forts. fr. sid. 9

Abraham känner Gud och vet att vägen till tillbedjan handlar om att ödmjuka sig och lyda, går han bittida följande morgon med sin son och tjänare till offerplatsen. Den sanna tillbedjan är alltid förenad med avsägelse, en total överlåtelse till en praktisk tro. När han på tredje dagen såg platsen på långt håll säger han till sina tjänare: *"Stannen I här med åsnan; jag och gossen vilja då ditbort. När vi hava tillbett, skola vi komma tillbaka till eder"* (vers 5)

Det Gud ber oss om förefaller ibland vara ett för stort offer för oss, när det handlar om ett *tillfälle att tillbedja.* Låt oss lära av Abraham och liksom honom kan vi tillbedja med glädje. Gud kommer aldrig att göra oss fattiga eller plundra oss. Hans tankar och handlingar är alltid för vårt bästa.

Lyssna till Gud

På sista tiden har jag hållit på att lära mig en sak. Nu bekänner jag för er något personligt. Ni vill väl veta sanningen om mitt liv och inte vackra ord som mina läppar kan uttala. Sedan 5-6 månader tillbaka har jag gått upp vid halvfem-tiden varje morgon för att vara en timme med Gud. Jag tillbeder och väntar från Gud. Ibland blir det en längre stund, det märker inte jag. Det verkar som om när min ande kommer in i den eviga anden förloras tidsbegreppet. Just den tiden på dygnet är det lugnt, det ringer inte på telefonen eller dörren, ingen bullrar. Jag tror t o m att djävulen sover vid den tiden, därför att då finns det ingen kamp i min ande. Det är frid och allt är lugnt. Men det här kostar någonting. Man måste betala ett pris för att närma sig Gud och lära känna honom. Det är så med bönen. För oss är den många gånger som en monolog. Men bönen bör vara en dialog. Jag måste tala, men också lyssna. Och för att lyssna måste man vara tyst. Vilket problem det är för människor i vårt århundrade att vara tysta. I Argentina verkar det vara omöjligt. Jag vet inte hur det är i Sverige. Det verkar inte som om ni stressar så mycket som vi gör i Argentina. Vi har alltid bråttom. På gatorna i Buenos Aires springer folk hela tiden. Är det likadant här?

Nu var folket nedböjt och tillbad under flera timmar. Längre fram står det att konungen också var där och alla de som tjänade i templet. Men det står också en annan sak som jag varit tvungen att lära mig. Det låter nästan som en motsägelse till det jag sagt förut. Om jag är en timme i tystnad på morgonen är det inte enda sättet att tillbedja på.

Vi ska läsa vad det står i vers 28, 29 och 30:

"Och hela församlingen föll ned, under det att sången sjöngs och trumpeterna skallade — allt detta ända till dess brännoffret var fullbordat. Och när de hade offrat brännoffret, knäböjde konungen och alla som voro där tillstädes med honom och tillbådo".

En tid av tillbedjan var det inte tyst utan mycket bullrigt. Alla Davids instrument ljöd, trumpeterna skallade och körerna sjöng och under den myckna sången och musiken tillbad man Gud. Jag känner mig väldigt ledsen om jag hälsar på i någon församling där det finns lite musik. Här känner jag mig nöjd. Här finns gitarrer, bas, piano, ibland hörs cymbaler, man klappar i händerna och det finns glädje. Det finns en tacksamhet till Herren och en bekännelse av hans närvaro. Då blir lovprisningen samtidigt en tillbedjan.

Det finns olika sätt att tillbedja Gud på. Ibland måste man vara tyst, kanske ledsen eftersom det är någonting som inte stämmer hos oss. Andra gånger fröjdar vi oss mycket. Vi i Argentina, genom det latinska blodets kraft, rör oss mycket, vi hoppar av glädje på mötena och prisar Gud med hela vårt hjärta och hela vår kropp. Det är vad Gud vill. Lovsången leder till tillbedjan. Jag tycker inte om att säga att Guds närvaro kommer ner över oss, därför att han är *i* oss. Jag är medveten om hans närvaro. Vi är medvetna om att han är här. Vi erkänner honom därför att Guds ande har väckt vår ande. Sångernas budskap har väckt oss och anden har öppnat våra ögon och vi vet att Gud är här.

Vet du varför det är så dåligt ställt här i världen? Det är för att vi inte visar världen Guds närvaro. Därför att vi inte visar det tror folk att vi har en religion. Och människor är trötta på religioner. Människor vill se Gud. Och om inte jag ser Gud, om han inte är verklig för mig, om han inte lever i mitt hjärta och styr hela mitt liv, då kommer ingen att se honom i oss. Gud måste vara synliggjord i dig och mig. Hans närvaros härlighet i oss är res-

PIONJÄRARBETE...

forts. fr. sid. 15

ge seger genom tre hundra man — då reagerade nyfrälste Stanislavo enormt. Han prisade Gud och bad om förbön: "Ni måste be för mig igen, för det finns så mycket gyckel kvar i mig", vädjade han. Han är familjens store pratmakare och skämtare. "Jag tycker om det här. Vi bör ha mindre möten och mera historia!" menade han. Historia var alltså berättelsen om Gideon.

I den vevan kom jag underfund med att fem personer i huset saknade biblar. Inte ens pojkarna från Neyba, som varit frälsta och aktiva i församlingen hemma mer än ett år, hade biblar. Bara nya testamenten! Vi ska fortsätta läsa om dessa troshjältar i bibeln som Hebr. 11 påminner om, för helt klart är att det är mycket trosstärkande. Faktum är att i många församlingar får inte ungdomarna lära sig att studera Guds ord. Om det beror på svårigheter att finansiera biblar eller lättja hos pastorerna, ska jag låta vara osagt. Men konsekvenserna blir förytligande och tonvikt på moralisk fostran.

Det är nu fredag morgon. Vi har haft frukost och morgonbön. Ilcania och Solveig ska baka sockerkakor och ha ansvaret för serveringen idag. Just nu sitter jag där och skriver, och säljer sockerkaka åt de barn som droppar förbi och vill köpa, fastän det ännu inte är öppet. José och Cesar ska strax iväg för att försöka få plats på någon skola i närheten. Samuel och David studerar för var sin prövning i morgon respektive måndag.

Stanislavo har på sin lott att städa gården idag. Dess utom har alla rejäla läxor i engelska, och jag är ganska krävande lärare, eftersom jag märker hur nyttigt det är både som intellektuell stimulans och för självförtroendet att studera. Vi går också ut litet i området med traktater, kassetter och sockerkakor. Men vi väntar ivrigt på det nya Midnattsropet på spanska, för att göra en speciell drive i området och på ett bättre sätt kunna presentera vilka vi är och vad vi står för.

Kanske jag nämnde om att vi hjälpt Roberto att lägga cementgolv i jordhyddan, och dra in vattenledning. Så nu har vi ju dagligen, någon timme åtminstone, friskt flöde av vatten. Det har visat sig att den hjälp Robertos familj fick genom denna ganska blygsamma åtgärd, har betytt mycket för alla hans grannar. Han kom och bad att få låna en vattenslang. Den har han fäst vid sin kran, och delar frikostigt ut vatten åt alla som bor där, så att de slipper kånka iväg till den allmänna vattenposten som ligger en bit bort, och hämta. Tänk vad en vattenkran kan underlätta för fattiga, kämpande husmödrar!

Sommarskola

Sommarskolan vi har med traktens barn, ska vi avsluta inom ett par veckor. Vi ska informera föräldrarna om att till nästa termin önskar vi ta emot först och främst de barn som inte har någon annan möjlighet till studiehjälp. Vi vill avgränsa på detta vis, så att inte de barn som går en skola på förmiddagen, skickas till oss på eftermiddagen för att få extra studiehjälp och att de som inte fått plats i någon skola blir hindrade att få plats hos oss också. Föräldrarna till barnen vi haft under sommaren är mycket tacksamma. Deras barn har avancerat en hel del, med den pedagogiska lästräning som Nirssi haft med dem, och Solveigs

lutatet av gemenskapen med honom — att gå in i det allra heligaste för att tillbedja och vara stilla i hans närvaro.

Frukta Gud

Frukta Gud innebär att ära och erkänna honom, respektera, älska och tjäna honom. Ända sedan jag var 14 år har jag vandrat med Herren och nu har det gått 54 år, men ännu har jag inte tillräcklig kunskap om Gud. Men det är inte Guds fel, att jag inte tagit mig tillräcklig tid att lära känna honom. Om vi lärde känna Gud på ett verkligt och sant sätt skulle världen bäva. Guds härlighet skulle mera påtagligt vara närvarande i oss när vi samlas och proklamerar hans ord, eller lever tillsammans med andra människor. De skulle då förstå att Gud är verklig och omvända sig från sina synder och komma till korset. På det sättet växer Guds rike. Det gör ingenting att vi är få här, över hela jorden är vi många och varje dag blir det fler. Herren håller på och helgar sitt folk. Det är därför vi går igenom svårigheter i våra liv just nu. Det är Guds helgelseverk i oss. Därför att vi är så hårda och Gud är så god när han lade sin hand på oss, har han inte tagit bort den sedan dess. Ibland kan hans hand kännas tung. Men på samma sätt är den stark och full av kärlek. Låt oss öppna våra liv för att Gud ska arbeta på djupet i oss. Låt oss söka Gud.

Låt oss ta tid i anspråk för att vara tillsammans med Gud. 24 timmar per dygn har vi ju alla till vårt förfogande och under dessa timmar måste vi ta oss tid att vara tillsammans med Gud. Och om vi inte gör det kommer djävulen att stjäla någonting från oss, för han vilar inte och han vill förstöra våra liv. Men Herren vill upprätta oss och fylla oss med sin skönhet och härlighet. En gång när jag var ung, var det en äldre syster som hörde min bön och när vi gick ut från mötet sa hon till mig: "Augusto, besvara själv din bön!" Jag förstod vad hon menade. Ibland kan svaret på det jag ber Gud om börja med mig själv.

Vad som händer idag bland många familjer är att föräldrarna har förlorat auktoriteten över sina barn. Vet ni varför de har förlorat den? I första hand därför att de inte själva är underordnade Gud, de är utanför hans vilja och hans myndighet och har gått sin egen väg. Det behöver inte innebära att de blivit ogudaktiga. Men om jag ska få tillbaka auktoriteten i min familj, måste jag underordna mig Guds myndighet först, så att Jesus Kristus kan vara min Herre. Då kommer Guds myndighet över mig och det kommer familjen att märka, utan att man behöver skrika och slåss.

Det finns lagar som är Guds och dem kan vi inte överträda. Om jag är under honom, kommer de som är under mig att vara under Guds myndighet.

Ett avskilt folk

Gud håller på och helgar sitt folk och det är därför vi får gå igenom prövningar. Han har utvalt oss och kallat oss. Nu helgar han oss för att kunna bruka oss. Det är du och jag som är Jesus Kristus här på jorden idag. Människorna som inte känner Jesus kommer att se honom i dig och mig. Jesus gav oss ett föredöme, han tog sig tid varje dag för att vara med Gud. Kraft och myndighet från Gud i församlingen och i vars och ens enskilda liv, kommer genom lydnaden, gemenskap, tillbedjan och att erkänna Guds närvaro. Guds härlighet kommer till oss utan att vi märker det. Men de andra ser det.

Nu ska jag säga något som är mycket personligt. Jag ber er att ni inte ska ta det det som utslag av högmod, även om det kan låta så. Jag kom till ett hem i Buenos Aires för att besöka en familj. Jag var tillsammans med dem en halvtimme och talade med dem om Herren. Det fanns stora problem i familjen. När jag hade gått därifrån talade de med en annan broder i församlingen och sa: "Vi vet inte vad det är med den mannen som just besökt oss, men när han kom till vårt hem, kände vi frid och friden stannade kvar." Vad var det? Inte var det Augusto. Det var Herren! Guds närvaro hade frid med sig. Det är vad världen behöver idag och jag ber Gud varje dag att han skall vara i mig och jag ska försvinna bakom honom så att människor inte ser oss utan Kristus.

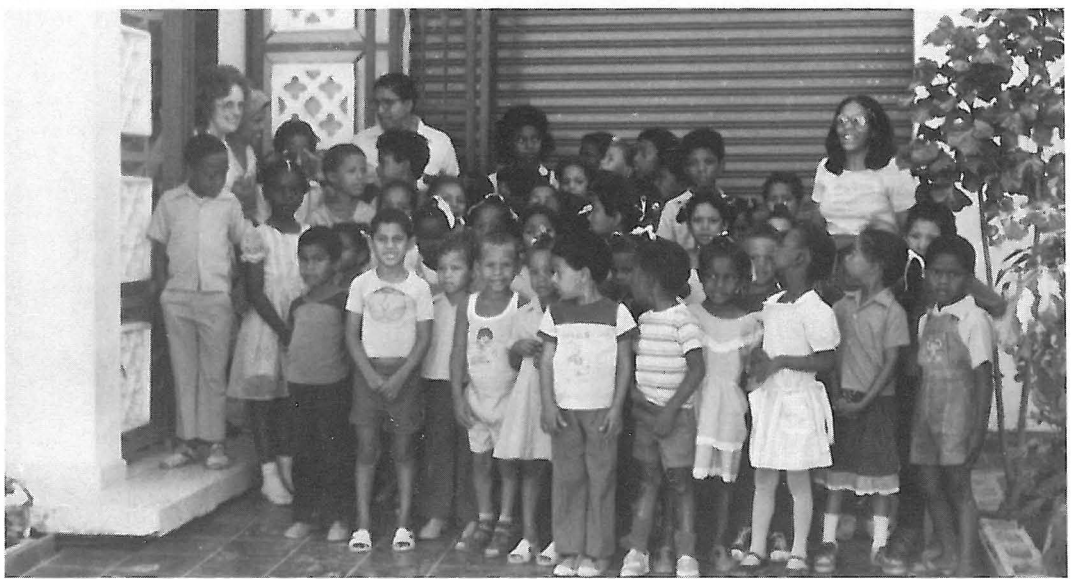
Vi är Jesu vittnen, inte för det vi säger, utan för det vi är först och främst, och sedan för vad vi säger. Må Gud hjälpa oss att vara tillbedjare. Fadern söker, eftersom det finns få måste han söka — han söker dem som tillber i ande och sanning. Må Gud göra dig och mig till sanna tillbedjare!

---

vägledning i teckning, målning, sömnad och modellerande med trolldeg har stimulerat och utvecklat en hel del anlag hos dessa barn, som i många fall aldrig förr hållit en penna eller pensel, och ännu mindre nål och tråd i sin hand.

Det fält Gud placerat oss på är i många aspekter ett pionjärarbete med alla möjligheter till utveckling. Arbetsvilliga, respektfulla ungdomar, ett stort bostadsområde där vi fått förtroende hos grannarna som på många sätt visar tillgivenhet. Ordets undervisning bär synbar frukt. Vi är mycket tacksamma för att de syskon som är kända och åtnjuter förtroende bland vännerna här förbereder sig för att komma tillbaka hit. Det andliga, moraliska och sociala stöd deras ankomst innebär, är viktig för utvecklingen.

Och i övrigt, de som vill gå in i uppgifterna här, komma hit under längre eller kortare perioder och förmedla något av de dyrbara skatter vi fått, genom den undervisning och kamp maranatafolket levat och fostrats i, är välkomna. Tiden är så kort, och varje människoliv så dyrbart. Låt oss utnyttja de sista, flyende minuterna av denna nådeshushållning för det enda nödvändiga: Att söka Guds ansikte för att bli bättre skickade budbärare av det livgivande evangelium som Jesus Kristus, inkarnerad i våra liv utgör! "I honom bor gudomens hela fullhet lekamligen." Vilken suverän kraft! Avslutar så med innerliga och personliga hälsningar från alla syskonen här, som gått förbi medan jag suttit här och skrivit, och alla ivrigt vädjat om att få förmedla personliga hälsningar till kända och okända syskon i Sverige som för dem är så kära och inneslutna i dagliga förböner, liksom vi upplever oss burna av syskonen hemma. Tack för alla uppoffringar ni ständigt gör för detta missionsarbete! Sänder hälsning från gruppen här med Ps. 126. **Vilken dag när vi jublande får hembära våra kärvar!**

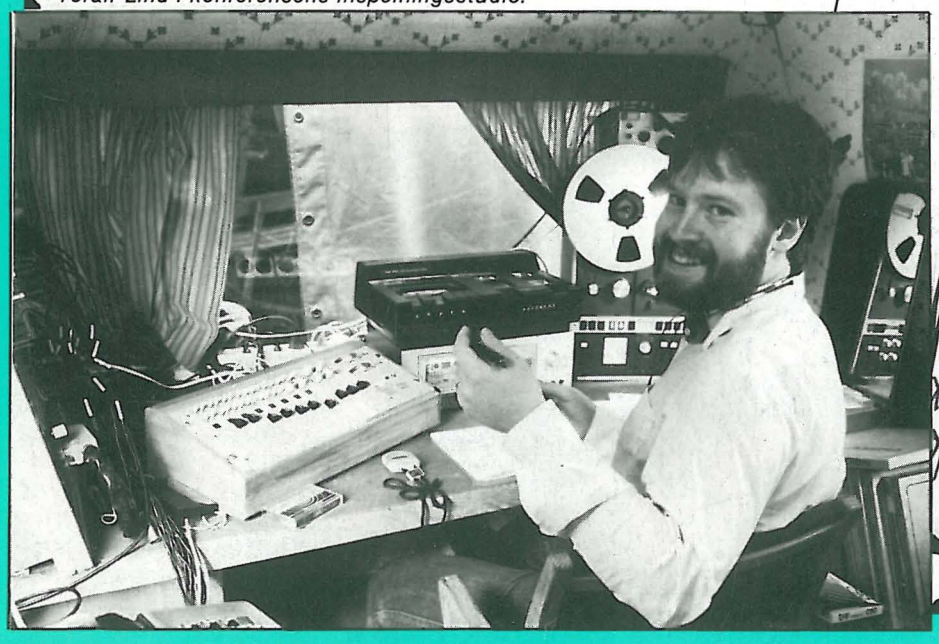
KASSETTBAND FRÅN SOMMARKONFERENSEN 1986

- ☐ **Lörd 19/7 kl. 19.00. ARNE IMSEN** "Barnen utelämnade till vilddjurskrafter".
- ☐ **Sönd 20/7 kl. 11.00. GUNNO ANDERSSON** "Guds vilja med församlingen".
- ☐ **Sönd 20/7 kl. 15.00. ARNE IMSEN** forts. fr. lördag.
- ☐ **Sönd 20/7 kl. 19.00. ARNE IMSEN** "vår tids ångest — skyddsrummet är Golgata".
- ☐ **Månd 21/7 kl. 11.00. KJELL HÄGERMAN** "barnaskapet".
- ☐ **Månd 21/7 kl. 15.00.** MISSIONSMÖTE. **Bröder fr. Guatemala** talar om sitt arbete.
- ☐ **Månd 21/7 kl. 19.00. J-E HAFSAHL** "Om Gud är Gud..."
- ☐ **Tisd 22/7 kl. 11.00. J-E HAFSAHL.** "Bevara ordet, lid för ordet, förbliv i ordet" 2 Tim.
- ☐ **Tisd 22/7 kl. 15.00. ARNE IMSEN** "Vårt samhälle i profetiskt perspektiv".
- ☐ **Tisd 22/7 kl. 19.00. ARNE IMSEN** "O, att du idag hade insett, också du, vad din frid tillhör".
- ☐ **Onsd 23/7 kl. 11.00. RUNE ÅSBLOM** mission på Grönland, **FRANK RIVERA fr. Hawaii** "Guds kraft".
- ☐ **Onsd 23/7 kl. 15.00. Bröder fr. Guatemala** "Trons kamp i hemlandet".
- ☐ **Onsd 23/7 kl. 19.00.** VÄCKELSEMÖTE, predikan av **MÄRTA STRÖMMARE.**
- ☐ **Torsd 24/7 kl. 11.00.** MISSIONSMÖTE. **Bröderna fr. Guatemala** forts. tala om sitt arbete.
- ☐ **Torsd 24/7 kl. 15.00. ARNE IMSEN** "Ropet från Sodom idag".
- ☐ **Torsd 24/7 kl. 19.00.** VÄCKELSEMÖTE — **H LINDELÖW, APPELFELDT. J-E HAFSAHL** frälsningsappell.
- ☐ **Fred 25/7 kl. 11.00.** MISSIONSMÖTE. **FRANK RIVERA**
- ☐ **Fred 25/7 kl. 15.00. ARNE IMSEN** "Den kristne och överheten i vår antikristliga tid".
- ☐ **Fred 25/7 kl. 19.00.** VÄCKELSEMÖTE. **GUNNO ANDERSSON** "Gud finns".
- ☐ **Lörd 26/7 kl. 11.00. J-E HAFSAHL** forts. fr. tisdag, 2.Tim. "ståndaktighet intill änden".
- ☐ **Lörd 26/7 kl. 15.00. ARNE IMSEN** "Har vi grävt ner våra pund?"
- ☐ **Lörd 26/7 kl. 19.00.** VÄCKELSEMÖTE. **K HÄGERMAN** frälsningappell.
- ☐ **Sönd 27/7 kl. 11.00. ARNE IMSEN** "Akors dal kan bli en hoppets port".
- ☐ **Sönd 27/7 kl. 15.00. NOOMI ABNA AISSA** och **ARNE IMSEN** talar om missionssituationen, förföljelse väntar.
- ☐ **Sönd 27/7 kl. 19.00.** VÄCKELSEMÖTE bl a **fam. Schröder, ARNE IMSEN** "fattiga i anden".

***Enkel kassett* 30:- *dubbel kassett* 40:-**

Sänd din beställning till
(MRM) Musikcenter, Humlegården,
Latorp, 710 15 Vintrosa

Toralf Lind i konferensens inspelningsstudio.

Solveig Helmner säljer kassetter.

